ipse de bruggen

De wereld van

NAJAAR 2026

Jeffrey

en vele andere cliënten van Ipse de Bruggen

De Wereld van Jeffrey, “Ik ben gewoon een mens”; Ode aan de zorg-medewerker, een brief uit het hart van een zus; Van de andere kant bekeken: Team van de toekomst; Wooninitiatieven, het beste uit twee werelden.

Ipse de Bruggen Professioneel

Organisatieverandering: behouden wat écht belangrijk is; Herkennen van pijn; Onboarding wordt “Thuis bij Ipse de Bruggen.”

Welkom

Als we terugkijken op het afgelopen jaar, zie we een organisatie die volop in beweging is. Binnen Ipse de Bruggen hebben we belangrijke veranderingen in gang gezet. Veranderingen die nodig zijn om ook in de toekomst goede zorg en ondersteuning te kunnen blijven bieden. We kijken anders naar de organisatie van ons werk, naar de rol van leidinggevenden, naar samenwerking met ouders, verwanten en vrijwilligers en naar de manier waarop we technologie en innovatie inzetten. We veranderen niet als doel op zich, maar omdat we willen behouden wat écht belangrijk is: een goed leven voor cliënten en een fijne werkomgeving voor medewerkers.

Juist daarom raken de verhalen in deze editie van *De Wereld van* ons. Want achter alle veranderingen, plannen en ontwikkelingen schuilt uiteindelijk waar het echt om draait: mensen. Mensen die groeien, dromen najagen, elkaar ondersteunen en iedere dag opnieuw kleine stappen zetten die een groot verschil maken. Een eerste werkdag in een echte bioscoop. Een vrijwilliger die iedere week weer instapt om samen met cliënten een rondje te rijden. Een cliënt die meer zelfstandigheid ervaart doordat iemand vertrouwen in haar heeft. Het zijn kleine gebeurtenissen die voor de mensen om wie het gaat het verschil maken.

In deze editie lees je ook over cliënten die, ondanks drempels in de communicatie, iedere dag opnieuw hun weg vinden naar contact met anderen. Verhalen die ons eraan herinneren dat communiceren veel meer is dan praten. Soms begint het met een glimlach, een gebaar, een blik of simpelweg de bereidheid om echt aandacht te hebben voor de ander.

Ook lees je hoe belangrijk het is om verder te kijken dan wat direct zichtbaar is. Achter gedrag, achter een lach of achter stilte kan een heel verhaal schuilgaan. Goede zorg begint daarom vaak met iets eenvoudigs: goed kijken, luisteren en samenwerken. Met familie, begeleiders, vrijwilligers en andere betrokkenen die samen proberen te begrijpen wat iemand nodig heeft om een goed leven te kunnen leiden.

Tegelijkertijd kijken we in deze editie vooruit. Nieuwe medewerkers brengen frisse ideeën mee. Naast cliënten en begeleiders denkt ook een adviesraad voor begeleiders actief mee over de toekomst. Innovaties helpen cliënten om meer regie te ervaren en ondersteunen medewerkers in hun werk. En overal binnen de organisatie zoeken mensen naar nieuwe manieren om samen te werken en elkaar te versterken. Dat vraagt soms om lef, soms om geduld en vaak om het loslaten van oude gewoonten. Maar juist daar ontstaat ruimte voor ontwikkeling.

Door de verhalen in deze editie heen zie je eenzelfde verlangen: erbij horen. Betekenisvolle relaties opbouwen, gezien worden en een plek hebben waar je jezelf kunt zijn. Dat zie je ook terug in initiatieven als ABCDate, dat al tien jaar mensen helpt nieuwe contacten, vriendschappen en soms zelfs liefde te vinden. Kortom: verhalen die laten zien wat er mogelijk wordt als mensen elkaar echt zien.

Wij wensen je veel leesplezier.

Met vriendelijke groet,
Angélique Koevoets, voorzitter RvB
Hanno Brandsema, lid RvB

Inhoud

Ipse de Bruggen Professioneel

8 Organisatieverandering
12 Pijn herkennen bij mensen met een verstandelijke beperking
15 Uitgelicht, duurzaamheid bij Ipse de Bruggen

Samuël de Jong:
"Voor mensen die niet kunnen horen, is gezien worden eigenlijk hetzelfde als gehoord worden."

Verder in dit nummer

4 Doof+ bij centrum Campus
7 Vrijwilliger Rudy op stap met cliënten
18 Team van de toekomst
24 Ode aan de zorg-medewerker
26 De Wereld van Jeffrey
32 Adviesraad voor begeleiders
34 Wooninitiatieven
37 Sparen met kleine beetjes voor grote wensen

COLOFON
'De Wereld van' is een uitgave van Ipse de Bruggen en verschijnt twee keer per jaar.
Tekst: Simone Janssen, Robert Pieters, Stijn Schoenmakers, Jan Knetsch, Karoline Nieuwenhuijs.
Redactie en eindredactie: Karoline Nieuwenhuijs.
Fotografie: Marco Zwinkels, Stijn Schoenmakers.
Vormgeving: Vrhl Content en Creatie.
Conceptontwikkeling: Maters en Hermsen Bedrijfsjournalistiek.
Druk: Oranje van Loon Drukkers.

Disclaimer: Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen, vermenigvuldigd of gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van Ipse de Bruggen en/of andere auteursrechthebbenden. Ipse de Bruggen kan geen aansprakelijkheid aanvaarden voor onjuistheid en onvolledigheid van de inhoud van deze uitgave.

Ik wil 'De Wereld van' niet meer ontvangen →

“Maak maar contact. Dat is het belangrijkste.”

Communiceren is meer dan praten

In één van de keukens van Centrum Campus Oosterheem (locatie voor cliënten die doof of slechthorend zijn) liggen de ingrediënten klaar om samen een maaltijd te maken. Het lijkt een gewone kookactiviteit. Toch gaat het hier anders dan op veel andere plekken. “Als ik met een horende cliënt zou koken, kunnen we groenten snijden en ondertussen praten”, vertelt Samuël de Jong, begeleider op deze locatie. “Met een cliënt die doof is, werkt dat niet zo. Als ik mijn handen nodig heb om te snijden, kan ik geen gebaren maken. En dat geldt voor de cliënt ook.” Wat voor anderen zo vanzelfsprekend lijkt vraagt hier om een andere manier van contact maken en communiceren. En precies dat typeert de wereld van mensen die doof zijn en een verstandelijke beperking hebben.

"Veel van onze bewoners zijn hun hele leven bezig hun weg te vinden in een wereld die niet op hen is ingericht."

Vijfentwintig manieren van communiceren

Bij Centrum Campus Oosterheem communiceert iedereen op zijn eigen manier.

"Wij hebben vijfentwintig cliënten", vertelt Samuël. "Maar eigenlijk hebben we ook vijfentwintig verschillende manieren van communiceren." De ene cliënt gebruikt Nederlandse Gebarentaal. Een ander begrijpt vooral plaatjes en pictogrammen. Soms helpen korte berichten, een tekening of een rollenspel. "Wat vandaag werkt, werkt morgen misschien niet. Dan moet je weer iets anders proberen. We vertalen informatie eigenlijk twee keer. Eerst naar eenvoudige taal en daarna naar een vorm die bij de cliënt past."

Meer dan woorden

Die vertaling gaat over veel meer dan dagelijkse dingen. Het gaat over relaties, emoties, een brief van de Belastingdienst en wat er in de wereld gebeurt. "Je kunt het nieuws met een gebarentolk aanzetten", zegt Samuël. "Maar veel woorden zijn voor onze cliënten nog te moeilijk. Dan sluit het Jeugdjournaal met gebarentolk vaak beter aan." Soms wordt een situatie uitgebeeld om emoties of gedrag begrijpelijk te maken. "Als iemand boos of geïrriteerd is, kun je dat uitleggen. Maar voor sommige cliënten blijven dat lastige begrippen. Door de situatie uit te beelden, wordt het veel concreter en begrijpen cliënten beter wat er wordt bedoeld."

Achter het gedrag kijken

Werken met mensen die doof zijn en een verstandelijke beperking hebben vraagt dus meer dan gebarentaal. Begeleiders moeten ook goed kijken naar mimiek, lichaamstaal en gedrag.

Een grote beweging kan frustratie betekenen, maar ook enthousiasme. Daarom is het belangrijk om steeds te kijken naar de persoon achter het gedrag. Dat vraagt om nieuwsgierigheid, geduld en de tijd om iemand echt te leren kennen.

Elke dag naar China

Veel mensen denken dat je zonder gebarentaal niet kunt communiceren met iemand die doof is. Volgens Samuël is dat precies het misverstand. "Maak gewoon contact. Kijk iemand aan. Zwaai, lach, laat zien dat je openstaat voor contact. Een goedemorgen, een high five of een grapje maakt al verschil. Stel dat je vandaag naar China verhuist. Overal zie je teksten die je niet kunt lezen. Mensen praten in een taal die je niet begrijpt. Hoe fijn is het dan als iemand toch moeite doet om jou te helpen?" Voor veel cliënten is dat dagelijkse werkelijkheid. "Onze cliënten gaan als het ware elke dag naar China."

Gezien worden

Binnen deze omgeving spreken cliënten dezelfde taal en het gebouw is ingericht op visuele communicatie. Er zijn bijvoorbeeld lichtsignalen als er aangebeld wordt. Buiten komen ze weer in een horende wereld. Dat kost veel energie. "Daar moeten ze voortdurend alert zijn op wat er gebeurt", vertelt Samuël. "Wat bijvoorbeeld als je een brandalarm niet kunt horen? Dat betekent niet dat de buitenwereld zich volledig moet aanpassen. Maar openstaan voor contact, dat kan iedereen." Volgens hem draait het uiteindelijk om één ding: "Voor mensen die niet kunnen horen, is gezien worden eigenlijk hetzelfde als gehoord worden."

De kracht van kleine successen

Successen zien er hier soms anders uit dan mensen denken. Het zit niet altijd in grote mijlpalen, maar juist in de momenten waarop iemand een stap zet naar meer zelfstandigheid. Zelf boodschappen doen, een afspraak regelen of durven vragen om hulp: voor cliënten kan dat een groot verschil maken. Samuël herinnert zich een bewoner die voor het eerst een mobiel abonnement kreeg. Daardoor voelde zij zich zekerder en durfde ze problemen tijdens het boodschappen doen zelf op te lossen. "Soms zorgt een kleine verandering ineens voor veel meer vrijheid en zelfvertrouwen. Juist die momenten maken het werk bijzonder. "

"Onze bewoners laten me elke dag zien hoe veerkrachtig en creatief ze zijn. Ondanks een wereld die niet altijd op hen is ingericht, blijven ze verbinding zoeken en nieuwe stappen zetten. Daar kunnen we allemaal van leren.

"Onze cliënten gaan als het ware elke dag naar China"

“Ik probeer het eerst zelf”

Voor David Verbeek is de wereld van horende mensen soms een puzzel. Toch laat hij zich daar niet door uit het veld slaan. Al bijna vijftien jaar woont hij op Centrum Campus Oosterheem. Daar heeft hij een eigen leven opgebouwd, met vrienden om zich heen, regelmatig contact met familie en volop activiteiten in huis en buitenshuis.

Fietsen is één van zijn hobby's. Regelmatig stapt hij op de fiets om eropuit te gaan, bijvoorbeeld om zijn vader te bezoeken. Ook thuis redt hij zich goed. Koken, wassen en het verzorgen van zijn appartement doet hij allemaal zelf.

Gebarentaal is zijn eerste taal. Omdat niet iedereen die spreekt, zoekt David altijd naar mogelijkheden om contact te maken. Soms met een appje, soms door een bericht te typen of via video-bellen. Zo vindt hij zijn eigen weg in een omgeving die niet altijd aansluit bij zijn manier van communiceren.

En als iets ingewikkeld wordt, bij-voorbeeld bij een gesprek met een instantie of een brief vol lastige taal, kijkt hij eerst wat hij zelf kan oplos-sen. Als het nodig is, trekt hij aan de bel. Als de begeleiding even geen tijd heeft om met hem mee te gaan, belt hij ze in via FaceTime.

Volgens begeleider Shivani zit daarin zijn kracht: "Hij is creatief, wij helpen hem vooral om zelfstandig te blijven. Niet door dingen van hem over te nemen, maar door samen oplossingen te vinden als dat nodig is."

Naast gebarentaal is ook kennis van de dovencultuur belangrijk. Shivani: "Je kunt iemand niet even van achteren aanspreken of ineens van achteren aanraken. Je moet altijd zorgen dat je in iemands gezichtsveld staat. Communicatie verloopt vooral via oogcontact, mimiek en lichaams-taal. Hier neem je de tijd om echt contact te maken en elkaar te begrijpen." Dat waardeert David ook. Hij geeft aan dat hij blij wordt van zijn begeleiders met wie hij kan lachen, zichzelf kan zijn en samen dingen kan uitzoeken. Zijn boodschap aan horende mensen is eenvoudig: "Veel mensen weten niet hoe het is om doof te zijn. Ze begrijpen niet altijd dat wij niet kunnen volgen wat er wordt gezegd. Als meer mensen een beetje gebarentaal zouden kennen, zou communiceren veel makkelijker worden."

Met doorzettingsvermogen, humor en een flinke dosis zelfstandigheid vindt David iedere dag opnieuw zijn weg tussen twee werelden.

Samuël onderzoekt binnen Ipse de Bruggen hoe we mensen uit de doelgroep Doof+ nu en in de toekomst passend kunnen ondersteunen, een leven lang. Heb je een cliënt met een auditieve beperking? Neem gerust contact op via samuel.de.jong@ipsedebruggen.nl.

Interesse in een cursus gebarentaal? →

“Ga even mee in de bus, dan voel je wat ik bedoel”

Maandagochtend, 10:00 uur. Bij dagbesteding Het Gaardenpad in Schiedam staat de Ipse de Bruggen-bus klaar met zeven cliënten aan boord. Vrijwilliger Rudy helpt via de lift de laatste cliënt in zijn rolstoel naar binnen. Ze gaan een rondje rijden door de buurt. Geen vast doel, gewoon samen op pad en kijken wie of wat ze tegenkomen.

Rudy (45) doet dit elke week, inmiddels al bijna twee jaar. Terwijl hij wegrijdt, maakt hij een praatje met de cliënten die dat kunnen en houdt hij de rest in de gaten via zijn spiegel. “Het is zoiets eenvoudigs als een rondje rijden en contact maken. Maar er gebeurt elke maandagochtend wel iets leuks, er is altijd wat.”

Rudy heeft geen makkelijke tijd achter de rug. Zichtbaar geraakt vertelt hij over zijn verleden: “Ik ben eigenlijk vanaf mijn dertigste zwaar verslaafd geraakt aan drank en drugs. Toen mijn moeder overleed, werd dat alleen maar erger.” In 2019 zocht hij hulp bij een verslavingskliniek. Inmiddels is hij al jaren clean, rookvrij en alcoholvrij. “De dankbaarheid en tevredenheid die je van cliënten krijgt, voelen honderdduizend keer beter. Dat wil ik nooit meer kwijt.”

Contact maken lukt niet met alle cliënten op dezelfde manier, en dat maakt het soms extra bijzonder. Zo is er Miriam, die niet kan praten. Iedere maandagochtend begint ze hard te gillen van blijdschap zodra ze Rudy ziet. In het begin schrok hij daarvan, tot hij doorkreeg dat ze dit uit blijdschap doet. “Met sommige cliënten heb je gewoon echt een speciale klik”, vertelt Rudy.

De bus stopt bij inloophuis De Wissel. Bekende gezichten komen naar buiten en stappen de bus in om iedereen te begroeten. Even later fietst een goede vriend van Rudy voorbij. Het raam gaat open, er wordt gezwaaid en een cliënt roept vrolijk: “Lekkerding!” naar hem.

“Die kleine momenten van plezier en contact met elkaar vind ik heel belangrijk en leuk. Met een kort praatje kun je elkaar zo blij maken. Het voelt niet als werk.”

Terug bij de dagbesteding, terwijl hij de bus parkeert, zegt Rudy: “Ik zou haast tegen heel Nederland willen zeggen: ga even mee in de bus, doe eens wat vrijwilligerswerk. Dan voel je wat ik bedoel. Daar kan geen groot huis, duur horloge of mooie auto tegenop.”

Wil jij net als Rudy vrijwilliger worden? Kijk dan op de website →

‘Veranderen om te behouden wat écht belangrijk is’

Ipse de Bruggen is volop in beweging; dit najaar is er een aantal organisatorische veranderingen doorgevoerd. Waarom zijn deze nodig? Bestuurders Angélique Koevoets en Hanno Brandsema vertellen over de keuzes die zijn gemaakt en wat daarbij voor hen centraal staat.

Angélique trapt af: “Een van de belangrijkste uitdagingen waar we als Ipse de Bruggen mee te maken hebben is het aantrekken én behouden van voldoende gekwalificeerde mensen. Werven op zich is al lastig, maar ook het ervoor zorgen dat collega’s niet uitvallen of de zorg verlaten gaat niet vanzelf. Daar gaan we veel meer energie in stoppen.”

“Werken in de zorg is mooi. Tegelijkertijd weet ik dat het óók pittig of zwaar kan zijn.” Regelmatig ga ik langs op de zorglocaties en af en toe draai ik een dienst mee. Dat houdt je scherp, ik vind namelijk dat je als bestuurder niet alleen vanuit vergaderingen en overleggen moet kijken naar je organisatie. Als je op de groep loopt zie je hoe het er echt aan toegaat, hoeveel verantwoordelijkheid medewerkers dragen. Hoeveel er tegelijkertijd op ze afkomt. En ook hoe ongelooflijk betrokken iedereen is bij de cliënten. Dat soort ervaringen doen ertoe. Want uiteindelijk moet alles wat we doen bijdragen aan een positief leef- en werkklimaat voor onze collega’s en cliënten.”

> “Het gaat erom dat de tijd die collega’s beschikbaar hebben zo veel mogelijk terechtkomt waar die het meeste verschil maakt.”

“Dat herkennen we allebei.” vult Hanno aan “Als bestuurder kijk je natuurlijk naar de financiën, de ontwikkelingen op de arbeidsmarkt en de toekomst van de organisatie. Maar uiteindelijk komt alles samen op de werkvloer. Dáár moet het werken.”

Managers dichtbij de teams

“Een van de dingen die we zagen is dat sommige managers simpelweg te veel teams of medewerkers onder zich hebben. Niet dat zij hun werk niet goed doen, ze werken juist keihard om niemand tussen de wal en het schip te laten vallen. Maar als je te veel mensen moet aansturen, dan wordt het lastig om zichtbaar en beschikbaar te blijven. Terwijl de collega’s in de zorg juist behoefte hebben aan een leidinggevende die weet wat er speelt, die bereikbaar is en kan helpen als dat nodig is. Zowel de managers zelf, als de collega’s op de groepen gaven aan dat ze daar graag iets aan veranderd wilden zien.”

“Daar gaan we mee aan de slag. Wij gaan ervoor zorgen dat de leidinggevenden dichter bij hun collega’s op de werkvloer komen te staan. Dat klinkt misschien als een organisatorische ingreep, maar dat is het uiteindelijk niet. Het gaat hier over mensen. Als een team ergens tegenaan loopt wil je dat daar snel aandacht voor is. Men moet zich gesteund voelen. Ergens terecht kunnen met vragen, dilemma’s en zorgen. Cliënten merken dat ook. Teams die goed functioneren en goed samenwerken, bieden voorspelbaarheid en stabiliteit. Dat zie je terug in de kwaliteit van zorg.”

Dus wordt er een aantal wijzigingen doorgevoerd. “Binnen Volwassenenzorg gaan zorgmanagers clusters van

samenwerkende teams aansturen. En als dat nodig is komt daar tijdelijk een teamleider bij. Bij Kind & Jeugd komen er teammanagers die de teams gaan aansturen en daarbij nauw samenwerken met de gedragskundigen. Zij vervangen de coördinatoren Kind & Jeugd. Bij die functie was eigenlijk een beetje onduidelijk waar zij precies voor aan de lat stonden. Dat hebben we nu beter geregeld in de functie van teammanager. Zo maken we duidelijker wie waarvoor verantwoordelijk is."

Meer ruimte voor vakmanschap

De nabijheid van managers is niet het enige wat er gaat veranderen. Angélique: "Als ik op de locaties rondloop, dan hoor ik regelmatig over voorbeelden van werkzaamheden waarvan je je kunt afvragen of zorgprofessionals die eigenlijk wel zouden moeten doen. Dan gaat het over administratieve taken, bestellingen, onderhoudszaken of allerlei regelwerk eromheen. Dat zijn vaak kleine dingen, maar bij elkaar kost het veel tijd en energie."

"Nou geloof ik sterk in vakmanschap. Mensen kiezen niet voor de gehandicaptenzorg omdat ze graag formulieren invullen. Ze kiezen voor dit werk omdat ze iets willen betekenen voor cliënten. Met dat als uitgangspunt moeten we sommige dingen anders gaan organiseren. Wat overigens niet betekent dat alles meteen ergens anders moet worden neergelegd. Maar wel dat we steeds kritisch kijken: wie kan dit het beste doen? Waar kunnen ondersteunende diensten helpen? Waar kunnen processen slimmer? Waar kan technologie iets toevoegen? Het gaat erom dat de tijd die collega's beschikbaar hebben zo veel mogelijk terechtkomt waar die het meeste verschil maakt. Dat zij zich in de kern gaan bezighouden met waar hun vakmanschap ligt. Dus zorgcollega's voornamelijk met zorg, de collega's van de serviceafdelingen met de ondersteuning daarvan."

Ook het netwerk hoort erbij

Hanno: "Een ander onderwerp waar we het veel over hebben is de samenwerking met ouders, familieleden, verwanten en vrijwilligers. Soms wordt daar wat ongemakkelijk naar gekeken. Alsof je wilt weglopen van je verantwoordelijkheid als zorgverlener. Zo zie ik het helemaal niet. Een goed leven ontstaat niet alleen binnen de muren van een organisatie. Rond iedere cliënt staat een netwerk van mensen die belangrijk voor hen zijn. Mensen die betrokken zijn, kennis hebben en die iets kunnen betekenen."

"Wij zien de zorg en ondersteuning van een cliënt dus als een gezamenlijke opgave. Niet vanuit vaste modellen of standaardafspraken, maar door per situatie met elkaar te kijken wat nodig is. Soms kan het netwerk meer betekenen. Soms juist niet. Dat verschilt per cliënt. Daarom is het gesprek daarover zo belangrijk."

Veranderen met een duidelijk doel

De veranderingen die nu worden doorgevoerd zijn volgens beiden geen eindpunt. Angélique daarover afsluitend: "De zorg verandert. De samenleving verandert. De arbeidsmarkt verandert. En dus veranderen wij als organisatie mee. Dat stopt nooit, dat doen we al sinds onze oprichting en daar blijven we mee bezig zo lang als we bestaan. "

"Maar het zijn geen veranderingen óm het veranderen zelf. We veranderen om te behouden wat écht belangrijk is. Goede zorg en begeleiding voor cliënten. En medewerkers die hun werk met plezier, vakmanschap en trots kunnen blijven doen. Daar draait het uiteindelijk om. Nu en in de toekomst."

Een kennismaking met Marcel Levi

Marcel Levi (62) is hoogleraar Geneeskunde bij Amsterdam UMC/UvA en voorzitter van de Nederlandse Organisatie voor Wetenschappelijk Onderzoek (NWO). Hij werkt anderhalve dag per week als internist bij het Amsterdam UMC, onder andere op de polikliniek en op de afdelingen. Sinds mei dit jaar is hij voorzitter van de Raad van Toezicht van Ipse de Bruggen. Wat doet hij in deze rol? Waar komt zijn motivatie vandaan? Een korte kennismaking.

U heeft een enorme staat van dienst in de zorg. Wat trekt u daar zo in aan?
"Mijn vader was huisarts. We waren echt een ouderwets huisartsengezin. Mijn moeder was de assistente. Ik moest elke week de praktijk schoonmaken. Eigenlijk vond ik dat best leuk, want dan kon ik overal aanzitten. Ik wilde toen al dokter worden, gefascineerd door wat mijn vader allemaal deed. Dat ik Geneeskunde ging studeren, was het logische gevolg. En uiteindelijk ben ik dus internist geworden. Prachtige baan. Het contact met de patiënten, werken in een team. Nou ja, dat is altijd zo gebleven. Ik vind het nog steeds allemaal heel erg leuk.

Heeft u iets met de zorg voor mensen met een verstandelijke beperking?
"Eigenlijk zijn alle vormen van zorg interessant. De gehandicaptenzorg kende ik minder, maar ik heb een neef die tijdens zijn geboorte een zuurstofgebrek naar de hersenen had. Hij woont bij ASVZ in een huis met allemaal jonge mensen. Een supervrolijke jongeman, die mét de nodige hulp en zorg zelfstandig kan wonen en een sterke persoonlijkheid heeft. Wat ik van hem heb geleerd, is dat je een fantastisch leven kunt leiden, ook met een beperking. Dus toen er een mogelijkheid bij Ipse de Bruggen voorbijkwam, dacht ik: 'Ja, daar wil ik wel wat voor betekenen.'"

Wat zijn uw ervaringen tot dusver?
"In de zomer ben ik bij een aantal locaties op bezoek gegaan. En ik was behoorlijk onder de indruk. De motivatie van de mensen die er werken: fantastisch. Leuke cliënten ook, die gewoon hun eigen leven leiden. Dus ik ben wel gegrepen door de organisatie, dat kan je gerust zeggen.

Los daarvan heb ik in de Raad van Toezicht natuurlijk wel een bepaalde rol. Zo ben ik best geschrokken van de ziekteverzuimcijfers. Die zijn niet uniek voor de zorg; ze zijn overal heel hoog. Maar we moeten daar wel iets mee. Dat er op momenten één op de tien medewerkers ziek is, is aan de andere collega's eigenlijk niet meer uit te leggen. Voordat je het weet, vallen ook zij uit. Gelukkig wordt er bij Ipse de Bruggen een speciale aanpak voor ontwikkeld. Ik ben er benieuwd naar."

Een zijstapje. Wat doet de Raad van Toezicht eigenlijk?
"Goede vraag! Veel mensen denken dat wij de baas zijn van de Raad van Bestuur. Een soort bovenbazen. Dat is niet echt onze rol. Wij zijn geen bestuurders, wij zijn toezichthouders. Dus wij denken met ze mee. Zijn kritisch als dat moet. We kijken mee naar de financiën, de toekomstplannen en hun functioneren. Daar vormen we een oordeel over. Dus eigenlijk zijn we een soort adviseurs, maar dan wel kritische adviseurs. Wij zijn er niet om kopjes koffie te drinken en alles leuk te vinden."

En wat gaan cliënten, ouders, verwanten en medewerkers ervan merken dat juist u voorzitter bent?
"Nou, als ik een heel eerlijk antwoord mag geven, waarschijnlijk niet zo veel. Wij staan echt een beetje op afstand. We zijn de gesprekspartners van de Raad van Bestuur. Als cliënt, ouder, verwant of medewerker mag je ervan uitgaan dat wij het beleid van de organisatie degelijk toetsen en dat dat daarmee dus op orde is.

Ter afsluiting: wat zou wat u betreft de ambitie van de organisatie moeten zijn?
Ik had het al over die motivatie van de mensen die bij Ipse de Bruggen werken. Die moet je vooral zo zien te houden. Je moet ernaar streven dat je mensen supertrots op hun werk zijn. Dat ze op een verjaardagsfeestje stralen als ze het over hun werk hebben. En dat niet alleen, je wilt ook een organisatie zijn waar je cliënten, ouders en verwanten zeggen dat er goed voor hen wordt gezorgd. Eigenlijk is dat in twee zinnen samengevat wat ik het liefste zou zien voor deze mooie organisatie.

Achter een lach kan pijn schuilgaan

“Heb je pijn?” Voor veel mensen is het een eenvoudige vraag. Je wijst aan waar het pijn doet. Je vertelt hoe lang je er last van hebt. Of je zegt dat het wel meevalt.

Maar wat als je niet kunt uitleggen wat je voelt? Bij mensen met een verstandelijke beperking komt dat regelmatig voor. Daardoor wordt pijn niet altijd herkend. Niet door een gebrek aan aandacht, maar omdat pijn zich soms anders laat zien dan we verwachten. “Een cliënt kan bijvoorbeeld een zenuwachtige lach laten zien”, vertelt Lisanne Burggraaf, ergotherapeut in Nieuwveen. “Dan kun je denken dat iemand zenuwachtig is of iets grappig vindt. Terwijl het ook een uiting van pijn kan zijn.”

De uitdaging van pijnherkenning

Dat maakt pijnherkenning ingewikkeld. “Om pijn te herkennen en er betekenis aan te geven, moet er van alles in de hersenen gebeuren”, legt Lisanne uit. “Soms voelt een cliënt wel dat er iets aan de hand is, maar lukt het niet goed om te begrijpen wat dat gevoel precies betekent.” Sommige cliënten kunnen hun

> “Verwanten kunnen informatie geven die helpt om gedrag beter te begrijpen.”

pijn daardoor niet goed duiden of uitleggen. Zij moeten op een andere manier laten zien dat er iets speelt."

Kijken voorbij de frons

Soms zijn signalen van pijn duidelijk, maar vaak zijn ze subtiel. Een korte verandering in een gezichtsuitdrukking. Net iets minder vrolijk zijn dan anders.

"Fronsen is een duidelijk pijnsignaal", vertelt Lisanne. "Alleen zie je dat niet altijd. Een begeleider is ook bezig met wassen, aankleden of andere dagelijkse zorg. Dan kun je niet voortdurend naar het gezicht van een cliënt kijken. Dat maakt het lastig." Bovendien kan gedrag dat bij de ene cliënt heel normaal is, bij een andere cliënt juist wijzen op pijn of ongemak.

Maar hoe weet je dan of het echt pijn is? "Dat is misschien wel de moeilijkste vraag", zegt Lisanne. "Een gespannen gezicht kan ook angst, spanning of overprikkeling betekenen. Daarom kijken begeleiders nooit naar één signaal alleen. "Om te achterhalen wat er aan de hand is, observeren begeleiders gericht. Ze letten op veranderingen in gedrag, gezichtsuitdrukking en andere non-verbale signalen en vergelijken die met wat iemand normaal laat zien. Door verschillende verklaringen stap voor stap uit te sluiten, komen ze dichter bij de oorzaak. "Juist die non-verbale signalen vertellen vaak meer dan iemand met woorden kan uitleggen."

De cliënt kennen is de sleutel

Goede pijnsignalering begint bij mensen die de cliënt goed kennen. Ouders, broers, zussen en andere naasten beschikken vaak over waardevolle kennis om gedrag van de cliënt beter te kunnen begrijpen. Zij weten hoe een cliënt reageert als hij of zij zich niet goed voelt en kunnen informatie geven over eerdere ervaringen met pijn of medische aandoeningen. "Die geschiedenis is ontzettend waardevol", vertelt Lisanne. Daarom schuiven verwanten regelmatig aan bij multidisciplinaire overleggen. Samen met begeleiders en behandeldisciplines proberen zij het verhaal achter de signalen te begrijpen. "Het kennen van de cliënt én beschikken over goede informatie is eigenlijk de sleutel tot goede pijnsignalering."

> "Hoe eerder iemand pijn meeneemt als mogelijke verklaring voor wat hij ziet, hoe groter de kans dat cliënten sneller de juiste ondersteuning krijgen."

Pijn herkennen doe je samen

Wanneer begeleiders vermoeden dat er iets speelt, schakelen zij andere deskundigen in, zoals de medische dienst, de gedragskundige, een fysiotherapeut of ergotherapeut. Samen onderzoeken zij of pijn een verklaring kan zijn voor wat zij zien. Hoe ingewikkelder de situatie, hoe groter het team rondom een cliënt wordt. Lisanne: "Hoewel medicatie soms noodzakelijk is, behandelen we liever zo min mogelijk met medicatie vanwege de mogelijke bijwerkingen. Daarom zoeken we bij voorkeur naar alternatieven. Is er meer nodig, dan wordt het netwerk van betrokken professionals uitgebreid om gezamenlijk te kijken welke ondersteuning het beste past."

Een stappenplan en een nieuwe richtlijn

Voor het herkennen van pijn wordt een stappenplan gebruikt. Verder helpt een nieuwe richtlijn voor medewerkers om die zoektocht stap voor stap te doorlopen. In de nieuwe richtlijn staat beter beschreven welke disciplines op welk moment betrokken moeten worden en wat hun rol is.

Ook wordt steeds beter vastgelegd welke signalen cliënten laten zien en wat eerder heeft geholpen. Hiervoor kunnen begeleiders gebruik maken van een pijnsignaleringsplan. Dit is opgenomen in OnsCVO en is onderdeel van de implementatie van de richtlijn. Hierdoor gaat waardevolle kennis minder snel verloren en kunnen collega's beter op elkaars ervaringen voortbouwen."

Het begint met goed kijken

Hoe eerder iemand pijn meeneemt als mogelijke verklaring voor wat hij ziet, hoe groter de kans dat cliënten sneller de juiste ondersteuning krijgen. Want soms zit achter een frons, een lach of een verandering in gedrag iets verborgen wat je niet direct ziet.

En juist daarom begint pijnherkenning met iets heel eenvoudigs: **Goed kijken.**

“Je moet continu observeren, kijken en luisteren”

Hoe belangrijk dat is, blijkt uit de praktijk van Lisette Hagen, begeleider op Ceder 4 in Nieuwveen. Ze werkt met een groep cliënten met een matig verstandelijke beperking. Veel van hen kunnen wel aangeven hoe zij zich voelen, maar dat betekent niet dat pijn altijd makkelijk te herkennen is. Soms vertellen cliënten niet precies waar de pijn zit. Soms zeggen ze niets. En soms verandert alleen hun gedrag of een gezichtsuitdrukking. Lisette: "Soms heb je alleen een gevoel dat er iets niet klopt; het kunnen allemaal signalen zijn. Je moet goed observeren, samenwerken en vooral goed luisteren."

Lisette herinnert zich een cliënt die vaak pijn aangaf. Toen hij opnieuw klaagde, leek het in eerste instantie op een blaasontsteking. Toch hadden de collega’s een niet- pluis gevoel. De cliënt wilde zelfs zijn lievelingseten niet meer eten en vertoonde ander gedrag dan normaal. Uiteindelijk werd hij naar het ziekenhuis gebracht. Daar bleek dat hij ongeneeslijk ziek was. Je moet dus ook goed luisteren naar je eigen gevoel.”

Soms ontdek je bij toeval dat er iets aan de hand is: “We hebben een cliënt die zijn dagelijkse verzorging zelfstandig doet. Op een dag kwam ik toevallig zijn kamer binnen terwijl hij zich aankleedde. Mijn oog viel op zijn voet. Die was helemaal dik. Uiteindelijk bleek hij wondroos te hebben. Hij had er zelf niets over gezegd, misschien omdat hij bang was voor de dokter of het ziekenhuis, maar misschien had hij ook niet goed in de gaten wat er aan de hand was.”

Bij het achterhalen wat er aan de hand is kan familie een belangrijke rol spelen. "Als familie zegt: dat gedrag hebben we eerder gezien en toen was er iets aan de hand, dan kan dat enorm helpen. Daarom hou ik familieleden altijd op de hoogte wanneer er iets speelt."

Een andere ervaring staat haar na jaren nog steeds bij. Het ging om een cliënt die nooit pijn aangaf. Juist daarom sloegen collega's alarm toen hij dat ineens wel deed.

Later die dag werd de cliënt steeds zieker. Kort daarna overleed hij. Voor het team bevestigde dat hoe belangrijk het is om veranderingen serieus te nemen, hoe klein ze soms ook lijken.

Rondom een cliënt werken begeleiders, familieleden, dagbesteding, gedragsdeskundigen, de medische dienst en de paramedici samen. Iedereen ziet de cliënt in een andere situatie en kan signalen oppikken die anderen missen. Wanneer er signalen zijn die niet direct verklaard kunnen worden, wordt vaak een interdisciplinair overleg georganiseerd.

De kracht van die samenwerking bleek ook bij een cliënt bij wie uiteindelijk een hersentumor werd ontdekt. Lisette: “Ik had tijdens mijn dienst al een niet-pluisgevoel en liet voor de dagdienst een briefje achter met het verzoek extra op deze cliënt te letten. De collega die daarna dienst had, merkte vervolgens op dat de cliënt een stukje brood uit zijn handen liet vallen, iets wat niet bij hem paste. Dat was aanleiding om de medische dienst in te schakelen. Onderzoek in het ziekenhuis bracht uiteindelijk de ernstige oorzaak aan het licht.”

Pijnherkenning draait om aandacht voor de cliënt en samenwerken met je collega's door observaties bespreekbaar te maken, goed te rapporteren en waar nodig de medische dienst in te schakelen. Die gezamenlijke alertheid maakt vaak het verschil. Als Lisette één advies mag geven aan collega’s, is het dan ook:

"Communiceer. Observeer. Rapporteer. En luister."

"Want juist in die kleine signalen schuilt vaak de belangrijkste informatie."

Met ingang van 2027 werken we in de zorg met het nieuwe stappenplan en met de nieuwe richtlijn voor pijnherkenning. Wil je hierover meer informatie?

Klik hier voor de nieuwe richtlijn. →

Klik hier voor meer informatie over pijn herkennen. →

Klik hier voor het pijnsignaleringsplan. →

Duurzaamheid krijgt steeds meer vorm dankzij cliënten en medewerkers

Het logo van Ipse de Bruggen van hergebruikte materialen

Duurzaamheid is bij Ipse de Bruggen steeds meer onderdeel van ons dagelijks werk. Ook het afgelopen jaar zijn mooie stappen gezet. Een goed voorbeeld is de pilot met het scheiden van incontinentiemateriaal in Nootdorp. De resultaten zijn positief. Daarom kijken we hoe deze aanpak op meer locaties kan worden ingezet. Voorheen werd incontinentiemateriaal volledig verbrand. Nu kunnen grondstoffen steeds vaker worden hergebruikt voor nieuwe producten. Dat zorgt voor minder afval en een beter gebruik van materialen.

Op de milieustraten worden papier, karton en andere materialen ingezameld voor hergebruik. In tuinen en kassen worden groenten verbouwd voor restaurants, cliënten maken bankjes van resthout en in de kaarsenmakerij krijgen restjes kaarsvet een tweede leven als fakkel. Er werd zelfs kunst gemaakt van afval.

Deze initiatieven dragen niet alleen bij aan een duurzamere organisatie, maar zorgen ook voor betekenisvol werk voor cliënten en helpen kosten te besparen.

Ook tijdens de recente audit van de Milieuthermometer Zorg werd zichtbaar hoeveel aandacht er binnen Ipse de Bruggen is voor duurzaamheid. Samen met een auditor werden verschillende locaties bezocht, waaronder Nieuwveen en diverse buitenlocaties. Veel medewerkers hielpen mee aan de voorbereidingen. Met resultaat: de auditor was onder de indruk van de inzet én van wat er op de locaties al is bereikt.

Ipse de Bruggen voldoet inmiddels aan alle eisen voor het bronzen certificaat van de Milieuthermometer Zorg. We hopen dit jaar ook aan alle eisen te voldoen voor een zilveren certificaat.

Dankzij de inzet, kennis en betrokkenheid van medewerkers en cliënten blijft Ipse de Bruggen werken aan een duurzame toekomst.

Duursamen: samen maken we het verschil.

Wil je meer weten over duurzaamheidsinitiatieven binnen Ipse de Bruggen? Kijk op Mijn IdB of neem contact op met de afdeling Duurzaamheid en Veiligheid.

Heb jij een bijzondere droom? Geef hem op bij de Dromenbox

Op pagina 31 in dit magazine lees je het verhaal van Isa. Haar droom om een dag te werken bij een echte bioscoop kwam uit dankzij een wens die ze in Annika's dromenbox stopte.

Annika is programmamaker. Ze verzamelt bijzondere dromen van mensen en probeert die werkelijkheid te maken. Zo nam ze ook cliënt Hayron mee met de trein naar Leiden Centraal, waarmee ze zijn grootste droom vervulde.

"Ik zou het mooi vinden om meer dromen van mensen bij Ipse de Bruggen te ontvangen," vertelt Annika. "Want een beperking hoeft niet te betekenen dat een droom onmogelijk is. Soms is er alleen net wat extra hulp, creativiteit of de juiste persoon nodig om hem mogelijk te maken."

Heeft jouw kind, vriend of iemand die je begeleidt ook een bijzondere droom? Groot, klein, of misschien iets waarvan je denkt dat het onmogelijk is. "Ik hoor hem graag," zegt Annika.

Stuur je droom in! →

Finlife helpt je vooruit met financieel advies op maat

Financiële doelen veranderen tijdens je leven. Of je nu nadenkt over je pensioen, een grote financiële beslissing wilt nemen of gewoon meer inzicht wilt krijgen in je financiële situatie: goed advies kan helpen om met vertrouwen keuzes te maken.

Speciaal voor jou als medewerker van Ipse de Bruggen is er het financiële spreekuur van Finlife. Tijdens een persoonlijk gesprek kijk je samen met een onafhankelijk financieel adviseur naar jouw situatie, wensen en plannen voor de toekomst. Je kunt er terecht met vragen over pensioen, maar ook over andere financiële onderwerpen, zoals belasting en toeslagen, budgetteren en besparen, vragen over financiële producten en de gevolgen van belangrijke levensgebeurtenissen voor je financiën.

Door de veranderingen in het pensioenstelsel krijg je bovendien meer mogelijkheden om keuzes te maken die passen bij jouw leven en toekomst. Misschien wil je minder werken, langer actief blijven of geleidelijk toewerken naar je pensioen. Pensioen gaat daarbij niet alleen over stoppen met werken, maar ook over gezondheid, werkplezier, financiële zekerheid en de vrijheid om je leven in te richten zoals jij dat wilt.

Met inzicht in jouw financiële situatie, wensen en mogelijkheden helpt Finlife je om weloverwogen keuzes te maken in elke fase van je leven.

Plan een afspraak met één van de adviseurs →

Finlife

Gewoon, een warm welkom.

Je eerste werkdag vergeet je niet snel. Net als de periode daaromheen. Nieuwe collega's, een nieuwe omgeving, nieuwe energie. Leuk! Tegelijkertijd is het ook spannend. Waar moet je zijn? Wie vangt je op? Hoe werkt het hier eigenlijk?

Bij Ipse de Bruggen vinden we dat iedereen zich vanaf de eerste dag welkom moet voelen. Dat er iemand voor je klaarstaat. Dat je weet waar je aan toe bent, en dat je de ruimte krijgt om. collega's te leren kennen en je plek te vinden.

Op veel locaties gebeurt al ontzettend veel om nieuwe collega's een fijne start te geven. Tegelijkertijd horen we van nieuwe medewerkers dat die ervaring niet overal hetzelfde is. En juist die eerste periode maakt verschil. Het bepaalt voor een groot deel hoe iemand het werk, het team en de organisatie beleeft.

Daarom werken we aan een sterker en meer samenhangend introductieprogramma voor nieuwe begeleiders en leidinggevenden. Niet omdat het programma zelf centraal staat, maar omdat we willen dat nieuwe collega's zich sneller thuis voelen. Verbonden met hun team en verbonden met Ipse de Bruggen.

Daar past een nieuwe naam bij. Een naam die uitdrukt wat we willen bereiken.

Ons introductieprogramma heet voortaan: Thuis bij Ipse de Bruggen.

De komende tijd delen we meer over de stappen die we zetten en wat we leren van nieuwe collega's en teams. Want een goede start draait niet om systemen of processen. Het draait om mensen, aandacht en verbinding. En om het vinden van je plek binnen het team en de organisatie.

Heb je vragen over Thuis bij Ipse de Bruggen? Klik hier →

Team van de Toekomst: samen anders zorgen

Hoe ziet de zorg er over tien jaar uit? Die vraag staat centraal binnen Team van de Toekomst, een initiatief dat op Muggenlaan 13 in Nieuwveen voor het eerst in de praktijk wordt verkend. De aanleiding is duidelijk: de vraag naar zorg neemt toe, terwijl er minder zorgprofessionals beschikbaar zullen zijn. Tegelijkertijd blijft de ambitie voor Ipse de Bruggen hetzelfde: cliënten moeten kunnen blijven rekenen op passende begeleiding. De vraag is daarom niet of we met minder zorg genoegen moeten nemen, maar hoe we met minder mensen de kwaliteit van zorg én het werkplezier op peil houden.

Met Team van de Toekomst op Muggenlaan 13 onderzoekt Ipse de Bruggen hoe zorg anders georganiseerd kan worden. Niet om zorg te vervangen of te bezuinigen, maar om cliënten een zo zelfstandig mogelijk leven te laten leiden, de kwaliteit van zorg te behouden en medewerkers ruimte te geven om hun expertise in te zetten met behoud van werkplezier. Op Muggenlaan 13 verkennen we wat daarvoor nodig is. We doen dat met behulp van zorgtechnologie, samenwerking met familie, naasten en vrijwilligers, een gezonde leefstijl en een fijne, veilige leefomgeving. Tegelijkertijd kijken we uit naar verrassende mogelijkheden die we nu nog niet voorzien.

Dat vraagt om een andere benadering van zorg, waarin zorgprofessionals niet vanzelfsprekend alle ondersteuning bieden, maar waar samen met familie, naasten en anderen wordt gekeken wie welke bijdrage kan leveren aan het dagelijks leven van een cliënt.

Welke kansen en uitdagingen zien cliënten, naasten, vrijwilligers en begeleiders? En wat betekent deze ontwikkeling voor de zorg van morgen? De pilot levert niet alleen inzichten op voor Muggenlaan 13, maar onderzoekt ook welke lessen waardevol zijn voor andere locaties van Ipse de Bruggen.

Anita van den Bogert, projectmanager Team van de Toekomst

“De begeleider wordt steeds meer een coördinator van de kwaliteit van zorg”

“Bij Team van de toekomst is de vraag eerst: wat kan de cliënt zelf? Hoe kan zorgtechnologie ondersteunen? Wat kunnen familie en naasten oppakken? En wat kunnen vrijwilligers/versterkers en het overige netwerk betekenen? En hoe kan de begeleider zijn of haar expertise zo effectief mogelijk inzetten? Daarnaast spelen een gezonde leefstijl en de leefomgeving een belangrijke rol.”

Dat verandert de rol van de begeleider: hij of zij wordt steeds meer een coördinator van de kwaliteit van zorg. “Iemand die verbindingen legt en kijkt hoe iedereen rondom een cliënt kan bijdragen aan een goede dag.” “Ouders zeggen regelmatig: ‘Had het maar gezegd als er hulp nodig was.’ Daarom besteden we veel aandacht aan vertrouwen, communicatie en het goede gesprek over wat iedereen kan bijdragen.” En dat is soms best spannend. “Als familie en naasten al twintig jaar gewend zijn dat de begeleiding meegaat naar een huisarts of kleding koopt voor een cliënt, dan verander je dat niet zomaar.”
“Juist daarom vind ik het belangrijk dat het soms een beetje schuurt. Dan ontdekken we in de veilige context van Muggenlaan 13 waar de echte vragen zitten en hoe we, met ondersteuning van collega’s uit de organisatie, tot andere oplossingen kunnen komen dan extra personeel in te zetten. Waarbij begeleiders met plezier en voldoening hun werk kunnen blijven doen. Veranderingen mogen nooit ten koste gaan van het goede leven van cliënten en het werkplezier van zorgprofessionals.”

Amber van der Zwart, begeleider E van Muggenlaan 13

"We willen ontdekken wat morgen al anders kan"

Waarom juist Muggenlaan 13 als eerste pilotlocatie werd gekozen? Volgens Amber speelde vooral de kracht van het team daarbij een rol.
"Dit is een hecht team dat stabiel en stevig genoeg is om kritisch naar het eigen werk te kijken."
Waar andere teams vooral werken aan stabiliteit, heeft Muggenlaan 13 ruimte om vooruit te kijken: hoe garanderen we ook over tien jaar een goed leven voor cliënten?
De pilot is geïnspireerd op onderzoek naar plekken in de wereld waar mensen gezond, gelukkig en oud worden. Drie factoren staan daarbij centraal: autonomie, sociale relaties en een gezonde leefstijl. "Vanuit die drie invalshoeken bekijken we elke vraag opnieuw: hoe versterken we zelfstandigheid, het netwerk en een gezonde leefstijl?" Daarbij kijken we vanuit het perspectief van cliënten, ouders, verwanten en zorgprofessionals."
Ook onderzoekt het team hoe technologie kan bijdragen, bijvoorbeeld met AI-toepassingen, spraak gestuurd rapporteren en hulpmiddelen die zelfstandigheid ondersteunen. De vraag is steeds: helpt dit de cliënt én draagt het bij aan toekomstbestendige zorg?
"Ook onderzoeken we welke bijdrage familie, vrijwilligers en andere betrokkenen kunnen leveren aan een goede dag voor de cliënt." Daarbij is maatwerk belangrijk. Niet iedere cliënt heeft hetzelfde netwerk en niet iedere ouder of verwant kan dezelfde bijdrage leveren. Daarom draait het om het goede gesprek: verwachtingen bespreken en samen ontdekken wat mogelijk is.
De verkenning levert ook lastige gesprekken op. Want als ouders, vrijwilligers of technologie taken overnemen mag het niet zo zijn dat begeleiders alleen de minder leuke taken overhouden."

Johan de Jong, vrijwilliger op Muggenlaan 13

"Een luisterend oor betekent soms meer dan je denkt"

Al dertig jaar is Johan de Jong betrokken bij cliënten van Ipse de Bruggen. Ooit leerde hij cliënt Bijan kennen. Daaruit ontstond een vriendschap die al die jaren standhield. Toen Bijan twee jaar geleden verhuisde naar Muggenlaan 13, verhuisde Johan gewoon mee. Inmiddels is hij ook een vertrouwd gezicht voor de andere bewoners.
"Ik kom iedere woensdagavond koffiedrinken. We praten over de week en over wat iedereen heeft gedaan. Gewoon voor de gezelligheid."
Johan eet soms met cliënten buiten de deur, gaat mee naar de kapel en gaat af en toe met hen op vakantie. "Ik offer gerust een paar dagen van mijn vakantie op om met een cliënt door het bos te fietsen."
Toen Johan hoorde over Team van de Toekomst, dacht hij aan de uitdagingen waar de zorg voor staat. Volgens hem kunnen vrijwilligers, familieleden en andere betrokkenen daarin veel betekenen. "Er zijn momenten waarop iemand verdrietig is of gewoon behoefte heeft aan aandacht. Een groter netwerk maakt dan echt verschil. Niet alleen voor leuke activiteiten, maar ook voor een goed gesprek en een luisterend oor."
"De ene cliënt wil wandelen, de andere fietsen of puzzelen. Een ander heeft behoefte aan een praatje of ondersteuning. De begeleiding kan niet alle ballen tegelijk in de lucht houden. Die extra dingen doe ik met plezier. Ik vind het ook geen probleem om de tafel te dekken of een andere klus op te pakken."
Johan hoopt dat Team van de Toekomst eraan bijdraagt dat cliënten kunnen blijven doen wat zij belangrijk vinden. "Dat er altijd iemand is om iets met hen te ondernemen of even naast hen te gaan zitten. Voor ons is dat een kleine moeite, en voor cliënten kan het een groot verschil maken." Wel vindt hij het belangrijk dat het initiatief uit de mensen zelf komt. "Anders verdwijnt de kracht ervan."

De Special Media Awards Geen hoofdprijs, wel een avond om trots op te zijn

Voor de cliënten van Mediaplein De Boei voelde de avond van de Special Media Awards als een overwinning. Niet vanwege een grote award, maar door alles wat ze meemaakten. De rode loper, de camera's, de optredens en vooral de waardering voor hun werk maakten het een avond om niet snel te vergeten.

De feestelijke avond begon direct goed. Over de rode loper lopen, geïnterviewd worden en volop in de belangstelling staan: voor even waren onze cliënten echte sterren.

"Ik voel me net een filmster," zei Berry stralend.

Daarna volgde een programma vol muziek, media en bijzondere ontmoetingen. In tien categorieën werden genomineerden in het zonnetje gezet. Hun producties werden getoond aan het publiek, waarna de jury bekendmaakte wie de award in ontvangst mocht nemen. Tussen de uitreikingen door waren er optredens van onder anderen Peter Douglas en De Havenzangers. Sommige cliënten mochten zelfs samen met de artiesten het podium op.

Namens Ipse de Bruggen waren zes cliënten en drie begeleiders aanwezig. Natuurlijk werd er extra gespannen uitgekeken naar de categorie Multimediateam, waarin Mediaplein De Boei genomineerd was. De award ging uiteindelijk naar een ander team. Dat was even jammer. Maar het gevoel van teleurstelling maakte al snel plaats voor trots. Want een nominatie krijg je niet zomaar. Het is een erkenning voor de inzet, creativiteit en het plezier waarmee het team werkt.

Ook voor Sander van het mediateam in Zwammerdam was er een bijzonder moment. Een video die hij had gemaakt werd tijdens de avond vertoond en daarbij werd zijn naam genoemd. Geen officiële prijs, maar wel een prachtig compliment voor zijn talent en inzet.

En niemand ging met lege handen naar huis. Alle genomineerden ontvingen een eigen mini-award als herinnering aan deze bijzondere avond.

Winnen zit niet alleen in een prijs. Soms zit het in gezien worden, applaus krijgen voor wat je maakt en trots kunnen zijn op jezelf.

Nog even nagenieten
Bekijk op Instagram hoe de avond eruitzag. →

Vazen van onze kunstenaars te zien op de Dutch Design Week

Tussen de vele ontwerpen en kunstwerken op de Dutch Design Week schitterden dit jaar ook bijzondere creaties van cliënten van de Brugspin en Uit de Kunst. De vazen van Jasper, Mark, Irene en Linda waren geselecteerd voor de tentoonstelling *Wat is een vaas?*

Hun werk werd gekozen uit vele inzendingen door een vakjury met onder andere Ruud de Wild, Hella Jongerius en Bas Kosters. Daarmee kregen hun creatieve ideeën een plek op een van de grootste design-evenementen van Nederland.

De tentoonstelling was van 15 tot 25 oktober te zien in het Design Perron in Eindhoven.

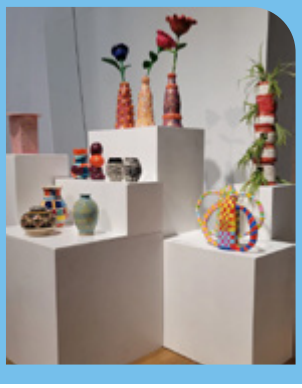

Op de foto de vertegenwoordiging van het bouwbedrijf de Vries Verburg met Hanno Brandsema als opdrachtverstrekker.

Uitbreiding behandelcentrum Middenweg

Een belangrijke mijlpaal voor de toekomst van specialistische zorg: Op 28 april ondertekenden Hanno Brandsema namens Ipse de Bruggen en een vertegenwoordiger van bouwbedrijf De Vries de formele opdracht voor de uitbreiding van Behandelcentrum Middenweg in Zwammerdam.

Eind september 2026 heeft de terreinoverdracht naar de bouwaannemer plaatsgevonden en is de bouw officieel van start gegaan.

Met deze uitbreiding wordt een langgekoesterde wens werkelijkheid. De klinische behandeling voor mensen met een licht verstandelijke beperking in combinatie met ernstige psychiatrische en gedragsproblemen wordt straks samengebracht op één locatie. Daarmee ontstaat een moderne behandelomgeving waarin specialistische zorg, behandeling en ondersteuning beter op elkaar aansluiten.

Naast de samenvoeging in één behandelcentrum worden er ook nieuwe voorzieningen gerealiseerd die bijdragen aan een veilige, passende en toekomstbestendig behandelomgeving voor cliënten en medewerkers.

Deze ontwikkeling is belangrijk voor mensen die zijn vastgelopen in hun leven en voor wie eerdere vormen van zorg of ondersteuning onvoldoende uitkomst hebben geboden. Juist voor deze doelgroep is gespecialiseerde behandeling van groot belang.

Als de werkzaamheden volgens planning verlopen, wordt het nieuwe gebouw in het eerste kwartaal van 2028 in gebruik genomen.

Alle betrokkenen worden via nieuwsberichten, inloopmomenten en bijeenkomsten op de hoogte gehouden over de voortgang van de bouw en de verdere inrichting van het behandelcentrum.

Met deze uitbreiding zet Ipse de Bruggen een belangrijke stap in het toegankelijk en toekomstbestendig houden van specialistische behandeling voor mensen met een licht verstandelijke beperking en ernstige psychiatrische en gedragsproblemen.

Beschermd Wonen+ versterkt de zorg in de regio

In Poortugaal werken Ipse de Bruggen, Antes en Fivoor samen aan een bijzondere nieuwe woonvoorziening: Beschermd Wonen+ (BW+).

De BW+ is bedoeld voor mensen uit de levensloopaanpak in Rotterdam Rijnmond, met een combinatie van psychiatrische problematiek, verslavingsproblematiek, soms ook een justitiële achtergrond en veelal een licht verstandelijke beperking (LVB). Juist voor deze groep blijkt bestaande zorg vaak onvoldoende passend. Hun ondersteuningsvraag past niet binnen één sector, waardoor zij regelmatig tussen wal en schip dreigen te raken.

De kracht van de BW+ ligt daarom in de samenwerking tussen de gehandicaptenzorg, ggz en forensische zorg. Door kennis, ervaring en expertise te bundelen, creëren we een plek waar behandeling, begeleiding, veiligheid en herstel samenkomen. Hiermee bieden we niet alleen een woonplek, maar vooral perspectief aan mensen voor wie dat vaak niet vanzelfsprekend is.

De nieuwe voorziening biedt straks ruimte aan 40 bewoners. Hier ontvangen zij intensieve ondersteuning in een omgeving dit gericht is op stabiliteit, ontwikkeling en het vergroten van kwaliteit van leven.

De bouw verloopt volgens planning. Op 25 november opent naar verwachting een deel van de locatie en kunnen de eerste bewoners hun intrek nemen. In januari wordt het volledige gebouw opgeleverd.

Met Beschermd Wonen+ investeren de samenwerkende organisaties niet alleen in extra woonplekken, maar vooral in nieuwe manier van samenwerking rondom een doelgroep die vraagt om een gezamenlijke aanpak. Daarmee zetten we een belangrijke stap in het bieden van passende zorg aan mensen die vaak nergens echt aansluiten, maar juist deze ondersteuning zo hard nodig hebben.

Ook wordt gewerkt aan de opbouw van een nieuw multidisciplinair team. Wil je bijdragen aan deze innovatieve vorm van zorg? Bekijk dan de vacatures voor Beschermd wonen+

Bekijk het aanbod →

Op de foto links Mark Gooris van Antes en rechts Martijn Timmer van behandelcentrum Middenweg, beide operationeel manager BW+

Altijd meer mogelijk

Sjoerd (58) is net naar de circusvoorstelling geweest op het zomerfamiliefeest in Craeyenburch. Hij glundert. “Ik dacht dat er een messenwerper kwam maar dat was iets anders! Het werd wel echt donker, een beetje spannend.” Het bleek een mevrouw te zijn die in hangende doeken kon klimmen. “Met muziek en een blauw glitterpak. Mooi!” Marieke, zijn begeleidster, laat een filmpje zien. Daarin zit Sjoerd in het circus geconcentreerd te kijken. “Er was ook iemand die ballen gooide, zo in de lucht en dan ving hij ze weer op. En iemand met een diabolo.”

“Vooral Nederlandstalig vind ik leuk: Kinderen voor Kinderen, K3 en natuurlijk de Fabeltjeskrant.”

Maar Sjoerd vindt de kleedjes van de vlooienmarkt buiten op het gras het leukst. Eens in de zoveel tijd gaan ze op zaterdag als uitje met de groep naar de grote kringloopwinkel in de buurt. Hij wil dan altijd graag snuffelen bij de cd’s en dvd’s. “Vooral Nederlandstalig vind ik leuk: Kinderen voor Kinderen, K3 en natuurlijk de Fabeltjeskrant.” Vol trots laat Sjoerd zijn portemonnee zien met een plaatje van Meneer de Uil.

Marieke vertelt: “Sjoerd is gek op de Fabeltjeskrant. Zijn hele kamer staat er vol mee, toch Sjoerd? Hij heeft er sokken van en zelfs een onderbroek! En hij kent alle liedjes uit zijn hoofd.”

Clown Jip komt naar hem toe. Of hij wil dansen? Maar dat is wat al te enthousiast voor Sjoerd. Een mooie sticker op zijn hand, dát wil hij wel!

Dan heeft Sjoerd heel andere dingen aan zijn hoofd. Er staat een patatkraam op het feestterrein. Tevreden zit hij even later met de rest van de cliënten op een bankje met een zak patat in zijn hand. Op de achtergrond klinkt muziek van de Dolly Dots. Daarna is het tijd voor een rondje over het terrein.

Sjoerd wil graag bij de kleedjes kijken en laat even later blij zijn nieuwste aanwinst zien: een cd met vijfentwintig kerstliedjes, speciaal voor kinderen. Bij het ballengooien treft hij de vaste begeleiders van de gym en fitness. “Sjoerd, doe je mee?” roept één van hen. Dat laat hij zich geen twee keer zeggen. Met een paar ferme worpen weet hij alle blikken om te gooien!

Dan is het tijd om terug te gaan naar de woning. Even wat drinken, een beetje rust en terug naar het ritme van de dag.

Soms zeggen kleine gebaren alles. Na het overlijden van haar broer Louis Paap wil zijn zus Pauli één boodschap delen: hoe dankbaar zij en haar familie zijn voor de zorgmedewerkers die jarenlang een belangrijke rol speelden in zijn leven. In deze brief brengt zij een warm eerbetoon aan de mensen die Louis zagen zoals hij was.

Ode aan de zorgmedewerker

"In dat ene gebaar zat precies wat goede zorg voor ons betekent: niet alleen doen wat nodig is, maar zien wie iemand is."

Louis stuurde kaarten. Heel veel kaarten. Voor kerst, verjaardagen, geboortes, verhuizingen en jubilea. Hij wist precies wie er jarig was, wie een kindje had gekregen en wie wel een kaartje kon gebruiken. Mensen waren belangrijk voor hem. Net zoals zijn familie belangrijk voor hem was. Op zijn talenten-poster stond al jaren geleden: *'Ik hou heel veel van mijn familie. Ik wil graag mensen vertrouwen. Ik heb vertrouwen in de leiding. Ik geniet van rust.'* Dat was Louis. Eerlijk, puur en oprecht.

Mijn broer Louis woonde 44 jaar bij Ipse de Bruggen. Hij had een verstandelijke beperking en kampte later ook met paranoïde schizofrenie. Dat maakte zijn leven soms ingewikkeld. Hij kon achterdochtig zijn, onrustig worden of bang zijn. Maar wie hem echt kende, zag vooral een zorgzame man met een groot hart.
Tijdens zijn afscheid las een voormalig persoonlijk begeleider, Johnny, een brief voor die hij jaren eerder aan hem had geschreven. Daarin stond dat Louis hem had geleerd wat echt belangrijk is in het leven: familie, vrienden en tijd maken voor andere mensen. Dat raakte mij. Want eigenlijk verwoordde hij daarmee precies wie Louis was.
Maar deze brief gaat niet alleen over Louis. Hij gaat vooral over de mensen die voor hem hebben gezorgd. Over de begeleiders die de tijd namen om hem werkelijk te leren kennen. Die wisten dat hij graag kaarten verstuurde. Die wisten dat hij het liefst in rust leefde. Die begrepen waarom veranderingen hem onrustig maakten. Die zagen wanneer hij verdrietig was, ook als hij daar zelf de woorden niet goed voor kon vinden.

In de loop van de jaren kwamen en gingen veel medewerkers. Toch waren er steeds weer mensen die een bijzondere band met hem opbouwden. Mensen die voor hem meer werden dan hulpverleners alleen. Mensen die hij zich tientallen jaren later nog herinnerde. Zij werden vertrouwde gezichten in zijn leven. Dat zagen wij als familie ook.
We waren er een keer bij toen Louis wakker werd en het gezicht van zijn begeleider zag. De stralende glimlach die toen verscheen, vergeet je niet. Woorden waren niet nodig. Je zag het aan alles. Aan zijn ogen. Aan zijn houding. Aan de rust die terugkeerde. Dat zijn momenten waarop je beseft hoe belangrijk echte aandacht is.

In de laatste weken van zijn leven werd dat nog duidelijker. Louis werd ziek en langzaam beseften we dat hij niet meer beter zou worden. Dat was verdrietig, maar tegelijkertijd voelden we een groot vertrouwen. We wisten dat hij op zijn plek was. Omringd door mensen die hem kenden. Niet alleen zijn dossier of zijn zorgvraag, maar Louis zelf, en bij wie hij zich veilig voelde. Daardoor konden wij de zorg loslaten en extra genieten van de momenten met Louis.

Toen het einde naderde, mocht hij op zijn eigen kamer blijven. De plek waar zijn spullen lagen, zijn muziek was en zijn herinneringen leefden. Na zijn overlijden gebeurde iets wat wij nooit zullen vergeten. Wij hadden aangegeven welke trui hij zou dragen. De rest lieten we aan de begeleiders over. En toen dachten zij aan zijn favoriete sokken met zijn naam erop. Die trokken ze aan. En ook aan zijn herstelde pantoffels, waar hij zo graag op liep. Daarom kreeg hij die ook aan.
Voor sommigen lijkt dat misschien iets kleins. Voor ons betekende het alles. In dat ene gebaar zat precies wat goede zorg voor ons betekent: niet alleen doen wat nodig is, maar zien wie iemand is. Dit ging verder dan werk. Dit was liefde, verbinding en betrokkenheid.

Ook de medewerkers van de dagbesteding speelden een bijzondere rol. Zij zagen Louis vaak jarenlang vrijwel iedere werkdag. Zij waren bij zijn afscheid, net als de begeleiders van zijn woning. Een vriendin zei na afloop iets wat veel indruk op mij heeft gemaakt: zij zag eigenlijk geen verschil tussen familie en zorgmedewerkers. Iedereen was geraakt. Iedereen was betrokken. Iedereen was er voor Louis.

Tijdens het afscheid werd een bordje getoond waarop Louis de tekst ‘Je hebt een hart van goud’ had gebrand. Eigenlijk vat dat alles samen. Want als wij terugdenken aan de mensen die voor onze broer hebben gezorgd, denken wij niet aan protocollen, rapportages of roosters. Wij denken aan een glimlach. Aan een vertrouwd gesprek. Aan een kaartje. Aan een begeleider die even bleef zitten. Aan iemand die wist welke muziek hij mooi vond. Aan sokken en pantoffels. Aan mensen die hem zagen zoals hij was.

Namens Louis. En namens onze hele familie. Dank jullie wel. Dank voor jullie geduld, jullie warmte en jullie betrokkenheid. Dank voor alle jaren waarin jullie een stukje met hem hebben meegelopen.

Jullie hebben een hart van goud.

De wereld van Jeffrey

Het is nog rustig in restaurant De Haven in Zwammerdam wanneer Jeffrey aanschuift voor een gesprek. Met een glimlach kijkt hij naar het notitieblok op tafel. “Dat wordt zeker weer een heel serieus interview?” grapt hij. Nog voordat de cappuccino’s op tafel staan, is de toon gezet.

Jeffrey werkt bij de Mediapleinen van Ipse de Bruggen. Hij maakt video’s voor Ipse de Bruggen TV. Daarnaast ondersteunt hij onder andere bij uitvaarten. In samenspraak met de voorganger zorgt hij ervoor dat presentaties op tijd starten, de muziek op het juiste moment klinkt en beeld en geluid probleemloos werken. Een verantwoordelijkheid waarbij techniek eigenlijk pas opvalt als er iets misgaat. “Vroeger stond er nog wel eens iemand naast me,” vertelt hij. “Maar eigenlijk had die persoon niet zoveel te doen. Nu doe ik het gewoon alleen.”

“Ik ben gewoon een mens”

Werk is mijn hobby

Als antwoord op de vraag waar hij het meest naar uitkijkt als hij ’s morgens opstaat, zet Jeffrey een serieus gezicht op en antwoordt: “Dat de dag weer voorbij is.” Hij houdt het nét lang genoeg vol om twijfels op te roepen. Dan verschijnt zijn glimlach. “Nee hoor. Naar mijn werk. Het voelt eigenlijk helemaal niet als werk. Het is mijn hobby.” Dat blijkt wel uit de manier waarop hij erover vertelt. Nieuwe apparatuur, een andere locatie of een technisch probleem: Jeffrey wil eerst weten hoe het werkt. “Als ik iets niet ken, probeer ik het uit. En als het niet lukt, zoek ik het op. Daarna probeer ik het gewoon nog een keer.” Meer zegt hij er niet over.

Ik wist eigenlijk wel dat ik het kon

Afgelopen voorjaar ondersteunde Jeffrey drie weken lang bijeenkomsten van Kind & Jeugd op verschillende locaties. Hij zorgde ervoor dat camera’s, presentaties, geluid en microfoons probleemloos werkten, terwijl collega’s op andere locaties via een livestream meekeken. “Ik doe regelmatig livestreams,” zegt hij. “Dus ik wist eigenlijk wel dat het zou werken.” Voor zulke bijeenkomsten is het heel logisch dat mensen zich vooraf afvragen of alles goed geregeld is. Kan Jeffrey zo’n technische productie aan? Maar wie eenmaal met hem heeft samengewerkt, merkt al snel dat die vraag verdwijnt. Jeffrey bereidt zich zorgvuldig voor en doet vervolgens waar hij goed in is. Jeffrey vertelt over zijn werkdag alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Eerst filmen, daarna een bijeenkomst ondersteunen en vervolgens weer ergens anders achter de techniek zitten. Het klinkt misschien vermoeiend, maar Jeffrey begint enthousiast te glimlachen. “Dat vind ik juist leuk.”

Op de vraag waar hij het meest trots op is, hoeft hij niet lang na te denken: “Mijn rijbewijs.”
Het geeft hem vrijheid. Zelf naar een klus rijden. Zelfstandig afspraken nakomen. Zijn eigen planning maken. “Ik wist eigenlijk wel dat ik het kon,” zegt hij. “Alleen dachten sommige mensen daar anders over.” Even valt er een stilte.

Altijd iets nieuws te ontdekken

Die laatste opmerking roept nog een vraag op. Hoe kijkt hij zelf eigenlijk naar zijn verstandelijke beperking? “Ik ben gewoon een mens,” zegt Jeffrey. “Iedereen heeft wel wat.”
Zijn woorden hebben geen uitleg nodig.

Of hij nog iets zou willen leren? Zijn ogen beginnen te twinkelen. Nog voordat hij antwoord geeft, is duidelijk dat er een grap aankomt.
“Niks,” zegt hij. “Ik kan alles al.” Maar onder de humor schuilt ook iets anders: nieuwsgierigheid, zelfvertrouwen en de overtuiging dat er altijd weer iets nieuws te ontdekken valt. Eigenschappen die hem al jaren kenmerken en die ervoor zorgen dat hij elke technische uitdaging met beide handen aangrijpt.

“Dankjewel voor dit gesprek, collega.”
“Graag gedaan, collega.”

Panasonic

Dena

Al vanaf haar tiende weet Dena dat ze later iets in een laboratorium wil doen. Maar ook dat ze iets wil betekenen voor anderen. “Ik wilde graag praktisch bezig zijn en het gevoel hebben dat mijn werk ertoe deed.” Ze kiest voor de vierjarige hbo-opleiding Biologie en Medisch Laboratoriumonderzoek met in eerste instantie de forensische richting. “Dat vond ik heel interessant, maar ik merkte dat het te veel impact op me had.” Daarom besluit ze een andere kant op te gaan binnen haar vakgebied.

Na haar opleiding gaat ze aan het werk, maar ook daar vindt ze niet wat ze zoekt. “Ik dacht dat ik veel praktisch bezig zou zijn, maar uiteindelijk werkte ik vooral met data, computers en apparatuur. Ik zat veel achter een bureau en merkte: dit is helemaal niet waarom ik hiervoor heb gekozen.” Ook de werkomgeving past niet bij haar. Dena zucht als ze eraan terugdenkt: “Ik werd er echt niet gelukkig van.”

Dena neemt een tijdje afstand van haar werk om over alles na te denken. Ze vertelt: “Mijn moeder is bevriend met iemand die bij Ipse de Bruggen werkt. Mijn moeder vertelde haar over mijn zoektocht. Die vriendin stelde voor dat ik eens bij hen op de woongroep kwam meelopen. Gewoon, om te zien of ik dat leuk vond.”

Het meelopen bevalt zo goed dat Dena als vrijwilliger aan de slag gaat. “De cliënten hier kunnen veel zelf. Er zijn weinig fysieke zorgtaken. Ik ging met de cliënten wandelen of koffiedrinken. En wat later ben ik ook voor de groep gaan koken.” Ze merkt al snel dat de collega’s haar niet zozeer zien als vrijwilliger maar als één van hen. “Dan vroeg iemand bijvoorbeeld of ik ook bij de overdracht kwam zitten,” grinnikt ze.

De relatie met de cliënten noemt Dena haast onvoorwaardelijk. “Al maak ik een fout, door bijvoorbeeld te direct uit de hoek te komen, het komt altijd weer goed. Een knuffel en dan is het gewoon klaar.”

Sfeer is voor Dena heel belangrijk en ze krijgt hier een warm welkom. Na ruim een half jaar krijgt ze de vraag of ze niet in dienst wil komen. “Daar heb ik wel over na moeten denken. Dan zou ik mijn vorige carrière dus echt los gaan laten. En ik had natuurlijk geen papieren.” Ze gaat in overleg met HR. Omdat ze heeft ervaren dat iets dat je heel graag wilt soms toch kan tegenvallen, is ze een beetje huiverig om weer een lange opleiding te gaan doen. Maar HR komt met een idee: “Via e-learning kon ik een aantal specifieke modules doen om me genoeg bevoegdheden te geven. Dat was een perfecte oplossing!”

Inmiddels draait Dena anderhalf jaar volwaardig mee op de woongroep. Ze heeft slaapdiensten, deelt medicatie uit en beantwoordt de mail en de telefoon. Ze is heel blij met haar switch. “In mijn vorige werk was ik een heel klein radartje in een lang proces, waardoor ik nooit echt resultaat zag. Wat ik nu doe, geeft veel sneller en zichtbaarder resultaat. Dat geeft veel voldoening.”

Ze begint te glimlachen: “Er is een cliënt die liever niet heeft dat er iemand op zijn kamer komt. Maar hij heeft wel hulp nodig bij het wassen van zijn haar. Een poosje terug mocht ik dat voor het eerst van hem doen. Dat soort kleine momenten vind ik zo bijzonder! Ik help hen, maar ze helpen mij net zo goed.”

Langzaam komt ook haar zelfvertrouwen terug. In teamoverleggen merkt ze dat haar mening ertoe doet, ook al heeft ze een andere achtergrond. De slaapdiensten vindt ze wel pittig. Het zijn lange diensten en Dena slaapt nauwelijks als ze op de woongroep is. “Ik ben echt moe maar wegzakken lukt niet. Het is net alsof ik de verantwoordelijkheid niet genoeg los kan laten.”

“Als je twijfelt over werken in de zorg: probeer het gewoon en kijk of het jou ook voldoening geeft! Eén van onze cliënten is wat schuw en verlegen. Nu ik hier een tijdje werk, komt ze altijd meteen aanrennen als ze me binnen hoort komen. Ze geeft me geen knuffel maar komt dan wel dicht tegen me aan staan en maakt zachte geluidjes. Daar word je toch gelukkig van?”

“Ik wilde graag praktisch bezig zijn en het gevoel hebben dat mijn werk ertoe deed.”

Puzzel

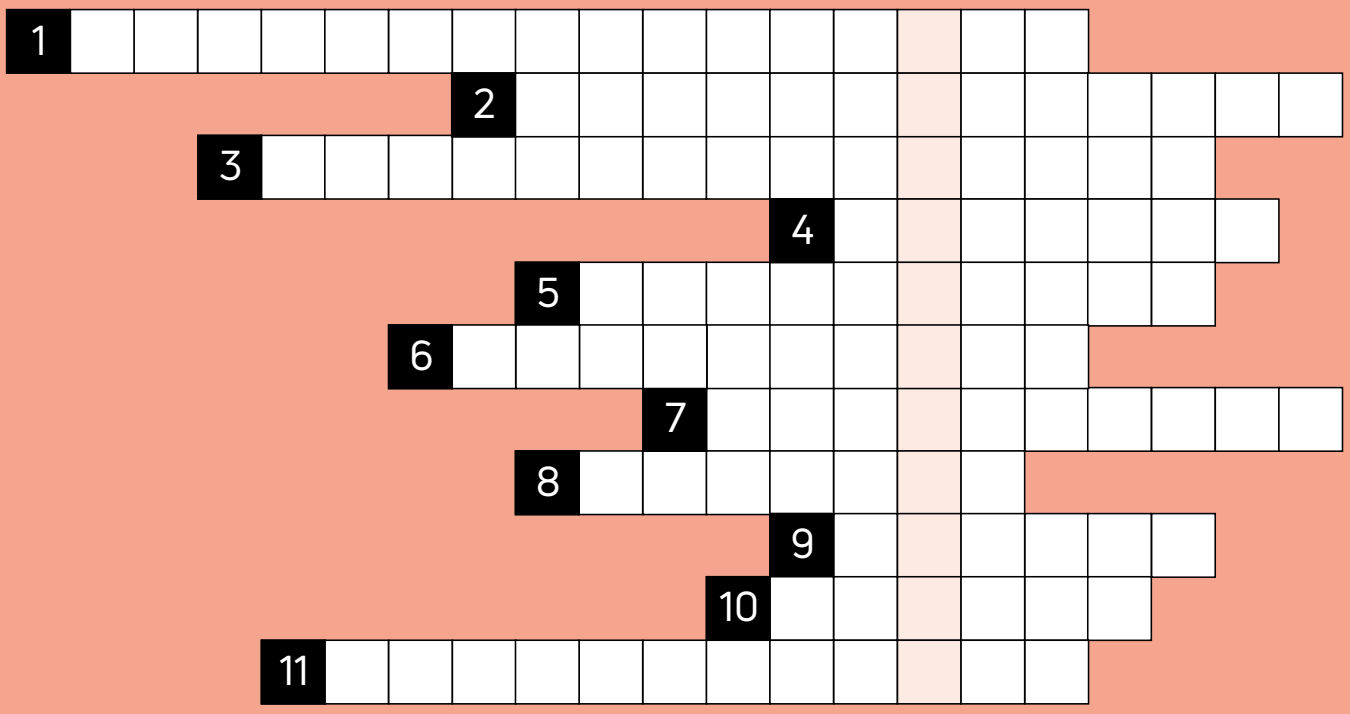

Vul de Filippinepuzzel in en maak kans op het winnen van een Dopper!

Dus waar wacht je nog op? Pak je favoriete pen en begin met het oplossen van de puzzel.

Vragen

1. Bij welke soort woonvorm zijn ouders in de lead? (P 34 – 36)
2. Wat vindt Sjoerd het leukste tijdens de Feestdag op Craeyenburch? (P 23)
3. Wie worden er in het zonnetje gezet in de brief van Pauli? (P 24 – 25)
4. Welke partij krijgt een grotere rol in Team van de toekomst? (P 18 – 19)
5. Wat is de rode draad bij het werk van de Adviesraad? (P 32 – 33)
6. Waar werkt Jeffrey? (P 26 – 27)
7. Wat doe je om pijn bij mensen met een verstandelijke beperking te herkennen? (P 12 – 14)
8. Wat vond Isa het leukste tijdens haar dag in Pathé? (P 31)
9. Hoe laat Mirjam merken dat ze het rondje rijden in de bus fantastisch vindt? (P 7)
10. Wat is de grootste wens van Rianne? (P 37)
11. In welke functie startte Dena toen ze de switch naar Ipse de Bruggen maakte? (P 28 – 29)

Win een Dopper

Heb je alle antwoorden kunnen vinden? Dan maak je kans op één van de tien duurzame en handige waterflessen. Niet alleen draag je bij aan een beter milieu door te kiezen voor een herbruikbare fles, maar je kunt ook nog eens stijlvol hydrateren. Stuur het antwoord vóór 1 januari 2027 in door het formulier in te vullen dat je vindt door **de QRcode te scannen**. Wie weet ben jij straks de winnaar van een gloednieuwe Dopper waterfles!

Stuur het antwoord door →

Isa werkt voor het eerst in een echte bioscoop

Isa werkt bij de horecagroep van dagbesteding De Ruimte in Delft. Ze vindt het daar leuk en gezellig. Toch voelt ze ook dat er veel hulp om haar heen is. En soms wil ze juist laten zien dat ze dingen ook zelf kan. Daarom stopte ze een droom in de dromenbox: een echte baan bij de bioscoop.

Op een dag zag Isa bij De Ruimte een dromenbox staan. Ze wist het meteen: de droom die voor haar in de box moest, was werken in de bioscoop. “Het is daar bijzonder, met films, popcorn en mensen die naar de film gaan.” De dromenbox is een initiatief van Annika Hopstaken. Zij maakt op Instagram en TikTok video’s over bijzondere verhalen en laat met haar dromenbox dromen uitkomen. Isa hoorde lange tijd niets. Tot haar moeder op een dag zei dat ze samen op pad gingen. Isa dacht dat ze gewoon naar de film zouden gaan. Maar bij Pathé Ypenburg bleek het om haar droom te gaan. Ze mocht die dag daar werken.

In het begin vond Isa dat spannend. “Maar het was gewoon een hele mooie dag.” Ze kreeg een echt Pathé-shirt aan, net als alle andere medewerkers. Ze maakte stoelen schoon, schepte popcorn en leerde QR-codes scannen. “Dat vond ik wel lastig, maar ik kan het wel.” Het leukste vond Isa de popcorn. Rode popcorn is zoet, blauwe popcorn is zout. Zoet vindt ze het lekkerst. “Van zout krijg je zoveel dorst,” zegt ze lachend.

Wat de dag extra bijzonder maakte: Isa merkte dat ze veel zelf kon. “Het is dagbesteding, dus daar krijg ik veel hulp. Maar bij de bioscoop moet je alles alleen doen.” Ze mocht altijd vragen stellen, want iedereen heeft soms hulp nodig. Maar ze stond daar wél, tussen de collega’s, op de plek waar ze zo graag wilde zijn.

Na het werken wachtte nog een verrassing: haar ouders, vrienden en vriendje stonden klaar om samen naar de film te gaan. “Dat was emotioneel,” vertelt Isa. “Ik moest huilen van blijdschap.” Na die ene dag wist Isa het zeker: dit wil ze vaker doen. Kort na ons interview kwam er nog een grote verrassing: ze mag één keer per maand bij Pathé in Ypenburg komen werken.

“Een droom die uitkomt. Ik ben heel trots.”

Benieuwd hoe Isa haar eerste werkdag bij Pathé beleefde? Klik hier en bekijk de video van deze speciale dag. →

De Adviesraad voor begeleiders

"We willen dat begeleiders ervaren dat er naar hen wordt geluisterd en dat hun inbreng daadwerkelijk meetelt."

"Er wordt toch niet naar ons geluisterd." Het is een opmerking die Rachel den Hertog regelmatig hoort van collega's. Juist daarom zet zij zich in voor de Adviesraad voor begeleiders. Samen met Marian Buitelaar, Danny Doerga en vier andere collega's denkt zij mee over vragen die leven op de werkvloer. Wat speelt er onder begeleiders? Hoe worden veranderingen binnen de organisatie ervaren? En hoe zorgen we ervoor dat die ervaringen worden meegenomen in belangrijke besluiten? Daar houdt de Adviesraad zich mee bezig.

Bouwen aan iets nieuws

Lid worden van de Adviesraad was voor geen van de drie een vooraf uitgestippeld plan. Marian Buitelaar werd erop gewezen dat het misschien iets voor haar was. "Door mijn 35 jaar ervaring in de zorg weet ik goed waar collega's in de praktijk tegenaan lopen. Ik zag hierin een kans om de stem van begeleiders beter over te brengen naar het bestuur. Bovendien houd ik van vernieuwing. Het sprak me aan om mee te bouwen aan iets nieuws."

Ook Danny Doerga werd benaderd voor de Adviesraad. De mogelijkheid om mee te denken over onderwerpen die medewerkers én cliënten raken, sprak hem direct aan. "Ik ben ervan overtuigd dat meer betrokkenheid van medewerkers leidt tot betere zorg, meer werkplezier en een sterkere organisatie."

Rachel den Hertog was in eerste instantie wat terughoudend. Toch trok

Boven van links naar rechts: Max Westerbeek, Denise van der Neut, Esther van Vliet – van Houw, Marian Buitelaar – van Ruyven,
Onder van links naar rechts: Rachel den Hertog, Danny Doerga, Albertien Marin.

> “Vaak blijkt achter een opmerking of klacht een diepere behoefte te zitten.”

de inhoudelijke kant van de Adviesraad haar over de streep. “Wat mij aansprak, is dat we ons bezighouden met de kwaliteit van zorg en hoe we die kunnen verbeteren. En dat vind ik het leukste van mijn vak.”

Daarnaast ziet zij een belangrijke rol als verbinder. “We laten de stem van begeleiders horen richting directie en bestuur. Maar ik vind het ook belangrijk dat begeleiders trots zijn op hun vak, hun expertise inzetten en durven staan voor wat volgens hen het beste is voor de cliënt.”

Van signalen naar advies

Veel collega’s weten nog niet precies waarvoor ze bij de Adviesraad kunnen aankloppen. Dat leidt soms tot misverstanden. “We zijn geen klachtencommissie en ook geen loket voor individuele problemen”, legt Rachel uit. “We richten ons op onderwerpen die bij meerdere begeleiders spelen. Dat kunnen grote veranderingen zijn, zoals centraal roosteren. Stel dat meerdere begeleiders hier vragen over hebben. Dan onderzoekt de Adviesraad wat er precies speelt en brengt zij hierover advies uit.”

Maar ook over andere ontwikkelingen die invloed hebben op het dagelijkse werk van begeleiders. “Ik hoor regelmatig opmerkingen als: er wordt toch niet naar ons geluisterd of mijn manager zou dichterbij moeten zijn.” Volgens Rachel zit daar vaak meer achter. “Dan probeer ik eerst te begrijpen waar iemand precies tegenaan loopt. Vaak blijkt achter een opmerking of klacht een diepere behoefte te zitten.”

Wanneer de Adviesraad een vraag of signaal ontvangt, kijken de leden eerst of het onderwerp binnen hun rol past. Daarna brengen zij in kaart waar collega’s tegenaan lopen.

Een opmerking lijkt soms klein. Maar horen ze hetzelfde verhaal op meerdere plekken? Dan kan er sprake zijn van een groter thema. “Dan ontstaat er een patroon waar we als Adviesraad mee aan de slag kunnen. We blijven steeds kritisch kijken of we de juiste vraag onderzoeken en of er misschien meer achter het oorspronkelijke signaal schuilgaat.”

“Wij lossen problemen niet zelf op, maar helpen wel om de juiste vragen boven tafel te krijgen en daar een goed onderbouwd advies over te geven.”

Met beide voeten in de praktijk

Alle leden staan zelf midden in de praktijk. Dat helpt om te begrijpen wat collega’s dagelijks ervaren. “Ik kom op veel plekken in de organisatie, spreek veel mensen en hoor veel signalen”, vertelt Marian. “Die neem ik mee. Ik hoop dat collega’s straks denken: hé, jij zit in de Adviesraad, kunnen we het hier eens over hebben?”

Voor Rachel is het belangrijk om verder te kijken dan haar eigen locatie. “Er is zoveel diversiteit binnen Ipse de Bruggen. Wat op de ene locatie belangrijk is, hoeft ergens anders helemaal niet te leven. Juist daarom zoeken we actief contact met verschillende locaties en doelgroepen.”

Verbinding als rode draad

Volgens de drie leden draait het uiteindelijk om verbinding. “Bestuur en Servicekantoor vragen zich soms af hoe informatie goed bij begeleiders terechtkomt. Tegelijkertijd geven begeleiders aan dat zij zich niet altijd voldoende geïnformeerd voelen. Eigenlijk kijken beide kanten naar hetzelfde vraagstuk.” De Adviesraad wil helpen om die afstand kleiner te maken. Door te luisteren. Door signalen op te halen. En door gesprekken op gang te brengen. “Hoe eerder begeleiders hun stem laten horen, hoe beter. Liefst voordat plannen helemaal vaststaan.”

Wat willen ze bereiken?

Voor het komende jaar hebben de leden een helder doel: zichtbaarder worden, adviezen uitbrengen en ervoor zorgen dat begeleiders hen weten te vinden. Daarna kijken zij wat hun adviezen hebben opgeleverd en wat zij daarvan kunnen leren. “We hopen dat medewerkers zich gezien en gehoord voelen. Dat ze merken dat hun stem ertoe doet.”

Als de leden de Adviesraad in een paar woorden moeten omschrijven, hoeven ze daar niet lang over na te denken: “Een schakel, een stem en een verbinder.”

Heb je naar aanleiding van dit artikel vragen? Of heb je interesse om lid te worden? Neem contact met ons op. We staan altijd open voor een verkennend gesprek.

Klik hier voor meer informatie. →

“Een wooninitiatief begint met een droom en groeit door samenwerking”

Bij een wooninitiatief zijn ouders, verwanten en medewerkers nauw betrokken bij het dagelijks leven van bewoners. Ouders lopen binnen voor een kop koffie, helpen in de tuin of voeren een reparatie uit.

Rory Hartwijk

De kracht van een wooninitiatief zit in de samenwerking. Medewerkers en verwanten trekken samen op en houden elkaar goed op de hoogte. Dat zorgt voor vertrouwen en helpt om samen keuzes te maken die passen bij de bewoners.

Ipse de Bruggen levert zorg aan zeven wooninitiatieven. In dit artikel lees je hoe deze woonvormen zijn ontstaan, wat ze bijzonder maakt en hoe dat er in de praktijk uitziet. Ook nemen we een kijkje bij Villa Zonnedauw.

Zo krijgt een woonwens vorm

Een wooninitiatief ontstaat vaak vanuit ouders en verwanten die samen een passende woonplek zoeken voor hun zoon, dochter, broer of zus. Voor de zorg en ondersteuning werken zij samen met een zorgorganisatie, zoals Ipse de Bruggen. De woning wordt meestal gehuurd van een woningcorporatie.

> “Samen kijk je steeds wat het beste is voor de cliënt.”

Donna van Velzen

Veel ouders helpen ook bij het opzetten en inrichten van de woning.

Als ouders tijdens hun zoektocht bij Ipse de Bruggen terechtkomen, bespreken betrokken managers of passende begeleiding mogelijk is. Als dat haalbaar is, worden afspraken gemaakt over de samenwerking. Aan een wooninitiatief gaat vaak een lange voorbereiding vooraf. Het vinden van een locatie, financiering en een passende bewonersgroep vraagt veel tijd en inzet. Om het initiatief succesvol te maken, is het niet alleen belangrijk dat bewoners bij elkaar passen. Ook de families moeten het goed met elkaar kunnen vinden en eenzelfde visie hebben op wonen, zorg en ondersteuning.

"Hoe verschillend hun rollen ook zijn, zij delen hetzelfde doel: een fijn en veilig thuis voor de bewoners."

Samen verantwoordelijk

Vrijwel ieder wooninitiatief heeft een bestuur waarin ouders of verwanten meedenken. Daarnaast zijn er vaak commissies, zoals een zorgcommissie, activiteitencommissie of klussencommissie. Ouders organiseren mee, denken mee en steken regelmatig zelf de handen uit de mouwen.
Die betrokkenheid zie je ook terug in de zorg. Beslissingen, bijvoorbeeld over de begeleiding, worden gezamenlijk genomen. Ouders weten vaak als geen ander wat hun zoon of dochter nodig heeft. Terwijl medewerkers hun kennis en ervaring vanuit de zorg meenemen. Door samen op te trekken, zoeken ze voor iedere cliënt naar wat het beste past, en maken ze keuzes die aansluiten bij zijn of haar wensen, mogelijkheden en behoeften. Volgens Saskia van Dissel, manager van meerdere wooninitiatieven, zit daarin de kracht van deze woonvorm.

"Wat thuis goed werkt, kan vaak ook op de woning worden toegepast, en andersom. Ouders moeten erop kunnen vertrouwen dat hun kind goede zorg krijgt. Dat vertrouwen groeit niet vanzelf. Het vraagt om open communicatie, duidelijke afspraken en het actief betrekken van ouders."

"Wat thuis goed werkt, kan vaak ook op de woning worden toegepast, en andersom."

Villa Zonnedauw: meer dan een woonlocatie

Hoe de samenwerking tussen ouders en medewerkers er in de praktijk uitziet, is goed te zien bij Villa Zonnedauw in Nootdorp. Hier wonen veertien mensen met een verstandelijke beperking in een omgeving die ooit begon met een gedeelde wens van ouders: een thuis creëren waar hun kinderen zich veilig, gezien en thuis voelen. Voor Anjella Vermeij moeder van bewoner Kim, betekende de zoektocht naar zo'n plek veel meer dan het vinden van een woning.

"Hier viel alles op zijn plek"

Na een minder goede ervaring op een andere woonlocatie wist Anjella precies wat zij voor haar dochter zocht. "Wat we wilden creëren voor Kim was liefde, nabijheid en vooral veiligheid."

Toen Anjella betrokken raakte bij de plannen voor Villa Zonnedauw voelde het vanaf het begin anders.
"Er ontstond eigenlijk al verbinding voordat het gebouw bestond. Als ouders kwamen we regelmatig bij elkaar, toekomstige bewoners sloten aan bij bijeenkomsten en samen werkten we aan een gezamenlijke toekomst."

Een bijzonder moment was de selectie van het zorgteam. Ouders, bewoners en professionals waren allemaal betrokken bij de sollicitatiegesprekken. Daarbij bleek steeds opnieuw dat zij het unaniem eens waren over de keuzes die gemaakt werden. "De wortels van wat hier nu staat, zijn toen gelegd. De ouders, bewoners en begeleiders zaten op één lijn. Die gezamenlijke basis heeft veel betekend voor wat er later is ontstaan."

"Een parel binnen de zorg"

Voor Anjella voelt Villa Zonnedauw als de plek waar zij heeft gevonden wat zij destijds voor haar dochter zocht. "Bewoners worden hier gezien, maar ouders ook. Je kent elkaar, waardeert elkaar en bent samen betrokken bij het leven van de bewoners."

Ze benadrukt dat je als ouder ook moet leren loslaten. "Betrokken zijn betekent niet dat je alles kunt blijven bepalen." Ook de samenwerking tussen ouders onderling vraagt soms iets van elkaar. Iedereen wil het beste voor zijn eigen kind, maar kijkt daar niet altijd op dezelfde manier naar. "Dat vraagt soms geduld en begrip. Je moet bereid zijn naar elkaar te luisteren, het gesprek aan te gaan en samen verder te komen." Voor Anjella doet dat niets af aan haar overtuiging.

"Wooninitiatieven zijn voor mij de parels binnen de zorg. Niet alleen vanwege de kwaliteit van wonen, maar vooral vanwege de betrokkenheid van iedereen die eraan bijdraagt."

Openheid als basis

Waar Anjella spreekt als moeder, kijkt Ingrid van de Giessen vanuit haar rol als begeleider naar Villa Zonnedauw.
"Ik vind het heerlijk om hier te werken. Ik zie ouderbetrokkenheid als iets wat de zorg versterkt. Maar het vraagt ook iets extra's van begeleiders." Volgens Ingrid zit de kracht in open en eerlijke communicatie.
"Ook als het schuurt of als dingen fout gaan. Ouders zitten dicht op de zorg die je geeft en kunnen, terecht, kritisch zijn. Je moet goed kunnen onderbouwen waarom je bepaalde keuzes maakt. Dat vraagt soms om meer overleg. De snelle route bestaat soms wel, maar de langere route levert vaak meer op. Als ouders begrijpen waarom iets beter is voor hun kind, kom je samen verder."

Die betrokkenheid is ook zichtbaar buiten de zorgmomenten. "Iedere maand zijn er thema-avonden. Dan verandert de villa bijvoorbeeld in een Grieks dorp, een Mexicaans restaurant of een Hollandse feestlocatie. Bewoners koken mee, familie helpt met organiseren en vrijwilligers sluiten aan." Bij uitstapjes werken ouders, vrijwilligers en begeleiding samen. Ook broers, zussen, ooms, tantes en andere familieleden zijn regelmatig betrokken.

"Het beste uit twee werelden"

Wat Villa Zonnedauw volgens Anjella en Ingrid succesvol maakt, is niet één bijzondere aanpak, activiteit of commissie. "Ouders blijven betrokken zonder alles zelf te willen doen. Begeleiders bieden professionele ondersteuning zonder de kennis van ouders uit het oog te verliezen. Maar zowel ouders als zorgprofessionals kunnen blinde vlekken hebben. Door samen te werken vullen wij elkaar aan. Zo ontstaat een completer beeld van wat iemand nodig heeft. En zo groeit een netwerk dat verder reikt dan zorg alleen. Daardoor ontstaat hier het beste uit twee werelden."

Anjella: "Voor mij is Villa Zonnedauw veel meer dan een woonlocatie. Het is een plek waar bewoners zich thuis voelen, waar ouders met vertrouwen kunnen loslaten en waar samenwerking iedere dag opnieuw het verschil maakt."

Rianne spaart met kleine beetjes voor een grote wens

“Heb je het statiegeld erin gestopt?” vroeg haar opa toen Rianne haar eerste huis had ingericht. Die vraag is haar altijd bijgebleven. Al van jongs af aan leerde haar opa haar hoe je met kleine beetjes iets kunt opbouwen. Wat begon met statiegeldflessen en sparen voor een ijsje, groeide uit tot een gewoonte die ze nog steeds toepast. Met een duidelijk doel voor ogen legt Rianne stap voor stap geld opzij voor haar droom: een eigen hondje. Ze vertelt hoe zij leerde omgaan met geld en waarom sparen, ook met een klein budget, voor iedereen mogelijk is.

Rianne: “Als mijn opa en oma op mij pasten, gingen we samen vaak boodschappen doen. We leverden dan statiegeldflessen in. Het geld dat we daarvoor kregen, mocht ik houden. Dan vroeg mijn opa: ‘Hoeveel is dat?’ Dan ging ik tellen. Zo leerde hij mij rekenen en omgaan met geld. Vervolgens keken we of we genoeg hadden voor één ijsje of misschien zelfs voor twee ijsjes.”

“Later ging ik op mezelf wonen. Toen ik mijn eerste huis kreeg, vroeg mijn opa ineens: ‘Heb je het statiegeld erin gestopt?’ Eerst begreep ik niet wat hij bedoelde. Maar toen realiseerde ik me dat hij bedoelde dat ik het spaargeld dat ik vroeger van hem had gekregen moest gebruiken voor mijn huis. Dat had ik ook gedaan. Ik had het gebruikt voor behang, laminaat en andere dingen die ik nodig had. Mijn opa zei: ‘Dat moet je blijven doen, want later heb je dat geld nodig.’”

“Nog altijd stop ik het geld van statiegeldflessen in mijn geheime kluisje. Ongeveer drie jaar geleden ben ik daarmee opnieuw begonnen. Ik wissel het gespaarde kleingeld regelmatig om bij een boekhandelaar in Berkel en Rodenrijs die ik goed ken. Hij kan het kleingeld goed gebruiken voor zijn klanten, en ik krijg van hem briefjes terug. Ik ben dan ook weer blij.”

“De laatste keer dat ik mijn spaarvarken leegmaakte, stond ik zelf versteld van het bedrag. Uiteindelijk bleek ik ongeveer € 150 te hebben gespaard. Het geld ligt nu veilig in mijn geheime kluisje.”
“Mijn doel is om uiteindelijk genoeg te sparen om een hondje te kopen. Daar werk ik stap voor stap naartoe. Ik probeer anderen ook te inspireren. Ik ontvang een Wajong-uitkering, maar toch lukt het me om geld opzij te zetten voor iets wat ik graag wil. Wat ik vooral wil meegeven, is dat sparen niet afhangt van hoeveel geld je hebt. Het gaat om doorzettingsvermogen, een doel hebben en stap voor stap iets opbouwen. Bij mij komt op deze manier mijn droom om een eigen hondje te hebben steeds dichterbij.”

**Benieuwd hoe Rianne spaart met flesjes?
Bekijk de video. →**

Acties voor cliënten

Jostiband voor de vrijheid

In 2026 was de Jostiband ambassadeur van de Vrijheid. Op 5 mei trok het orkest door Nederland en verzorgde het indrukwekkende optredens tijdens de Bevrijdingsfestivals in Zeeland, Gelderland, Overijssel en Groningen. Voor duizenden bezoekers brachten de muzikanten een spectaculaire show vol energie, plezier en verbinding.

Mede dankzij diverse fondsen is dit mogelijk gemaakt: FNO Klein Geluk VSBfonds | Virtutis Opus | Fonds1999 Stichting SFO | Amantia Stichting | Vfonds Het Cultuurfonds

De Stichting Vrienden van Ipse de Bruggen heeft voor diverse locaties een aantal wensen mogelijk gemaakt

Jaarfeest Zwammerdam

Op woensdag 20 mei vond het jaarfeest Zwammerdam weer plaatst.
Iedereen kon genieten van de spelletjes zoals hoedje wip, blik gooien, de toren van Pisa of een ritje maken in de paardentram, de draai- en of zweef-molen, een cake versieren, een sleutel-hanger maken, de clowns, vogels en het bloemenmeisje en de bellenblaas-dame's die weer prachtige kunstwerken maakten.

DJ Rob en DJ Jeffrey zorgden de hele dag voor gezellige muziek. De dag werd afgesloten met een optreden van Zanger Dave.

Het was een hele gezellige dag, en de paar regenbuien konden de pret niet drukken.

Het recreatieteam bedankt alle vrij-willigers en sponsoren voor hun hulp deze dag. Mede hierdoor was het een fantastisch feest.

Rolstoelauto Ursulaplein

Dankzij de steun van verwanten, die hun gift doneerden aan de Stichting Vrienden van Ipse de Bruggen, kon voor de cliënten van Ursulaplein een rolstoelauto worden aangeschaft. Inmiddels is het eerste ritje gemaakt en de cliënten zijn er ontzettend blij mee!

VRIENDEN VAN IPSE DE BRUGGEN

Wil je meer weten over de Stichting Vrienden van Ipse de Bruggen? Kijk dan op www.vriendenvanipsedebruggen.nl

Ga naar de website →

Johan kijkt graag achter de schermen

Op de houtbewerking in Zwammerdam laat Johan trots zien waar hij die dag aan gewerkt heeft. Maar zodra het over regionale omroepen gaat, begint hij net iets meer te stralen. Niet alleen de muziek vindt hij leuk. Johan is vooral nieuwsgierig naar alles wat zich achter de schermen afspeelt. Van radiostudio's tot mengpanelen en nieuwsredacties. Hoe werkt dat eigenlijk? Daar wil hij meer van weten.

Johan woont in Bodegraven. Hij deelt een woning met vijf andere bewoners. Op dinsdagmiddag heeft hij vaak tijd voor zichzelf. Dan zet hij graag de radio aan. Het liefst luistert hij naar regionale omroepen. Omroep Gelderland is zijn favoriet.

"Ze draaien muziek die ik leuk vind", vertelt Johan. Ook op zondag luistert hij graag. Dan is er vaak gewijde muziek te horen. "Dat is christelijke muziek. Soms met een koor. Dat vind ik mooi."

Maar muziek is niet de enige reden waarom Johan graag naar regionale omroepen luistert. Hij is vooral nieuwsgierig naar wat er achter de schermen gebeurt. Dat merkte hij ook toen hij een bezoek bracht aan Omroep Gelderland. "Ik kreeg een rondleiding door de studio en de nieuwsredactie. Ze vertelden hoe alles werkt." Vooral de techniek maakte indruk. In de regieruimte keek Johan zijn ogen uit. Overal zag hij knoppen, schermen en apparatuur. Hij vond het interessant om te zien hoe geluid wordt geregeld en hoe radio- en televisieprogramma's worden gemaakt. Ook een foto met radiopresentator Eric van den Berg maakte de dag extra bijzonder.

Trots moment

Doordat hij in de Jostiband speelt, komt Johan vaker in aanraking met mensen die werken met geluid en techniek. Een mooie herinnering bewaart hij aan een van de optredens tijdens het Bevrijdingsfestival. Daar was Omroep Gelderland ook aanwezig. "Ze stelden mij een vraag. Daarna kwam ik zelfs in de krant." Als Johan hierover vertelt, verschijnt er een glimlach op zijn gezicht.

"Ik vind het leuk om te zien hoe radio en televisie wordt gemaakt."

Zijn belangstelling voor regionale omroepen blijft groeien. Hij kent inmiddels meerdere omroepen, maar Omroep Gelderland blijft zijn favoriet.

Binnenkort gaat hij samen met zijn mentor naar een open dag van WOS Media.
Als het aan Johan ligt, blijft het daar niet bij. Hij zou graag nog eens een dag meelopen bij een omroep. Want hoe meer hij ontdekt van wat er achter de schermen gebeurt, hoe leuker hij het vindt.

ABCDate bestaat 10 jaar!

ABCDate viert dit jaar een bijzondere mijlpaal: het platform bestaat 10 jaar! Ook voor Ipse de Bruggen is dat een feestelijk moment, want wij werken al vanaf het allereerste begin met hen samen.

Cliënten van 18 jaar en ouder kunnen er op een passende manier op zoek naar een maatje, vriendschap of relatie. Daarmee sluit ABCDate naadloos aan bij wat wij belangrijk vinden: iedereen verdient de kans om betekenisvolle relaties op te bouwen en erbij te horen.

Misschien ken je het platform al van de gezellige ontmoetings- en thema-avonden die door het hele land worden georganiseerd. Tijdens deze avonden kunnen cliënten elkaar in een ontspannen sfeer leren kennen. Maar wist je dat er ook een online omgeving is waar deelnemers veilig contact kunnen leggen en met elkaar kunnen chatten?

Bij deelname staat veiligheid voorop. Er zijn duidelijke afspraken voor deelnemers, en cliënten kunnen rekenen op ondersteuning van de helpdesk en coaches. Ook begeleiders en verwanten spelen een belangrijke rol bij het ondersteunen van cliënten bij het aangaan van nieuwe contacten.

In de afgelopen tien jaar hebben veel cliënten van Ipse de Bruggen dankzij dit initiatief waardevolle ontmoetingen gehad. Hieruit zijn mooie vriendschappen ontstaan en soms zelfs een liefdevolle relatie. Dat maakt ons trots op de samenwerking.

Wij feliciteren ABCDate van harte met dit jubileum en bedanken hen voor hun inzet om mensen met elkaar te verbinden. Op naar nog veel meer mooie ontmoetingen, bijzondere vriendschappen en waardevolle verhalen!

Ken je een cliënt voor wie ABCDate iets kan zijn?
Kijk voor meer informatie in de cliënten-app van Ipse de Bruggen of neem contact op met het interne ABCDate-team via ABCDate@ipsedebruggen.nl. Cliënten zijn altijd welkom om eerst één keer naar een activiteit te komen zonder lid te zijn.

Klik hier voor de activiteitenkalender. →

Jubileumaanbieding

Lever deze bon in bij de één van de ontmoetingsavonden in Delft op **11 januari, 8 februari, 12 april of 14 juni**. Ter ere van het jubileum ontvang je dan een cadeautje van ABCDate.

"Al 10 jaar kansen op vriendschap, contact en liefde."

Let op! 1 presentje per bon en geldig van januari t/m juni 2027

